ஓம்

தத் ஸத் பிரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ சர்வஞானோத்தரம்

இது

தஞ்சை ஸ்ரீ பிரஹ்ம நிஷ்டபண்டித

வெ. குப்புஸ்வாமி ராஜ் என்னும்

பூர்வாசிரம நாமம் பூண்டிருந்த

ஸ்ரீ-வி. பிரஹ்மானந்தஸ்வாமிகளால்

மொழிபெயர்க்கப் பெற்றும்

தஞ்சை பிரஹ்ம ஸ்ரீ சுப்ரமணிய சாஸ்திரிகளால்

பார்வையிடப்பட்டும்

தஞ்சை ஸ்ரீ சங்கரவிலாச சாரதாமந்திர பிரஸில்,

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

கலி ௫௰௩௪ ஸ்ரீமுக வைகாசி-மீ

விலை 1933 அணா 4

உ

॥ शर्वेशं प्रणमाम्यहम् ॥

॥ श्री सर्वज्ञानोत्तरम् ॥

ஸ்ரீ சர்வ ஞானோத்தரம்.

॥ योगपादः ॥

யோகபாதம்.

अतः परं प्रवक्ष्यामि योगम् = இதன்மேல் யோகத்தினைச் சொல்லுகின்றேன்.

एकाकिनस्तु शांतस्य यतचित्तविरागिणः
युक्ताहारविहारस्य युक्तचेष्टस्य कर्मसु ॥ १ ॥

க. தனித்தவனும், சாந்தனும், அடக்கிய சித்தமுள்ள விராகியும், தகுதியான ஆகார விஹாரமுடையவனும், கர்மங்களில் பொருத்தமான சேஷ்டையுடையவனும்

युक्तस्वप्नावबोधस्य तत्वतः शृणु षण्मुख ।
यो ध्याता यच्च तद्ध्यानं यद्वै ध्यानप्रयोजनम् ॥ २ ॥
सर्वाण्येतानि यो वेत्ति स योगंयोक्तुमर्हति ।
आत्मा ध्याता मनो ध्यानं ध्येयः सूक्ष्मो महेश्वरः ॥३॥

உ-ௗ. பொருத்தமான தூக்க விழிப்புடையவனுமாகிய புருஷனுக்கு ஷண்முகனே! உண்மையாகக் கேள். எவன் தியானஞ்செய்பவனோ எது அந்தத்தியானப் பிரயோஜனமோ இவ்வெல்லாவற்றையும் எவன் அறிகின்றானோ, அவன் யோகத்தினைச் செய்தற்கு உரியவனாகின்றான். ஆத்மா தியாதா (தியானிப்பவன்), மனது தியானம் ஸூக்ஷ்மமான மஹேசுவரன் தியேயம். (உ-ௗ)

यत्परापरमैश्वर्यमेतद्ध्यानप्रयोजनम् ।
मानामानौसमौकृत्वा सुखदुःखे समे तथा ॥ ४ ॥

ச. பராபரமான ஐசுவரியமெதுவோ அது தியானப் பிரயோஜனமாம். மானாமானங்களைச் சமமாகவும் அவ்வாறே சுகதுக்கங்களைச் சமமாகவும் செய்து (ச)

हर्षं भयं विषादं च संत्यक्त्वा योगमभ्यसेत् ।
शून्यागारे मठे रम्ये देवतायतने शुभे ॥ ५ ॥

௫. சந்தோஷம், பயம், விஷாத (துன்ப)மென்பவற்றைச் செவ்வையாய் விட்டு யோகத்தினை அப்பியசிக்க வேண்டும். சூநியமான வீட்டிலாவது இரம்மியமான மடத்திலாவது சுபமான தேவாலயத்திலாவது ()

नदीतीरे विविक्ते वा गृहे घोरवनेऽपि वा ।
प्रच्छन्ने च विविक्ते च निःशब्दे जनवर्जिते ॥ ६ ॥

௬. நதிதீரத்திலாவது, தனியிடத்திலாவது, வீட்டிலாவது, கோரவனத்திலாவது, மறைவானதும் தனித்ததும், சப்தமின்றியதும் ஜனமில்லாததும் (௬)

योगदोषविनिर्मुक्ते निर्विकल्पे निरातपे ।
स्नात्वा शुचिरुपस्पृश्य प्रणम्य शिरसा शिवम् ॥ ७ ॥

௭. யோகதோஷங்களினீங்கியதும், விகற்பமின்றியதும், வெயிலில்லாததுமான விடத்தில், ஸ்நானஞ்செய்து சுசியாய் நீர்தொட்டுச்சிவத்தினைச் சிரசால் வணங்கி (௭)

योगाचार्यं नमस्कृत्य योगं युञ्जीत मानवः ।
पद्मकं स्वस्तिकं वापि उपस्थाप्याञ्जलिं तथा ॥ ८ ॥

அ. யோகாசாரியனை நமஸ்கரித்து மானவன் யோகத்தினை யப்பியசிக்கக்கடவன். * பத்மாசனத்தையாவது சுவஸ்திகாசனத்தினையாவது சேர்த்து அவ்வாறே அஞ்சலி சேர்த்து (அ)

पीठार्धमर्धचन्द्रं वा सर्वतोभद्रमेव वा ।
आसनं रुचिरं बद्ध्वा ऊर्ध्वं कायं समं शिरः ॥ ९ ॥

௯. அல்லது அர்த்தாசனமாவது அர்த்தசந்திராசனமாவது சர்வதோபத்ராசனமாவது யாதேனுமோர் இனிய வாசனஞ்சேர்த்து நிமிர்ந்தகாயமும் சமமான சிரமு முடையவனாய் (௯)

सर्वसङ्गान्परित्यज्य आत्मसंस्थं मनो गुह ।
न दन्तैःसंस्पृशेद्दन्तान्सृक्वणी च न जिह्वया ॥ १० ॥

௧௦. எல்லாச் சங்கங்களையும் விட்டு மனதினை ஆத்மாவிலிருப்பதாக்கி, ஷண்முகனே! பற்களால்

---

*பதுமாசனம் — ஹடயோகப்பிரதீபிகை முதல் உபதேசம் 45-வது பக்கத்தில் பார்க்கவும்.

பற்களைத் தொடலாகாது நாவினால் வாய்முனைகளைத் தொடலாகாது. (௧0)

किंचित्कुञ्चितनेत्रस्तु शिवं सम्यक्तदोच्चरेत् ।
स भासयति तत्त्वानि तन्मात्राद्यानि देहिनाम् ॥ ११ ॥

௧௧. சிறிது சுருக்கிய நேத்திரமுள்ளவனாய் அப்போது சிவத்தினைச் செவ்வையா யுச்சரிக்கக்கடவன். அவன் தேகிகட்குத் தன்மாத்திரை முதலிய தத்துவங்களை விளக்குகின்றான். (௧௧)

पुनर्विनाशकश्चैव अस्त्रयुक्तः षडानन ।
न पृथग्धृदयं तस्य न शिरो न शिखा गुह ॥ १२ ॥

௧௨. ஷடானனா! அஸ்திரத்தோடு கூடியவனாய் மறுபடியும் விநாசஞ்செய்பவனாகின்றான். குகனே! அவனுக்கு வேறான இருதயமில்லை, சிரசில்லை, சிகையில்லை. (௧௨)

वर्मास्त्रनेत्रसंहितं तस्मादेव प्रवर्तते ।
प्राणापानौ समौ कृत्वा सुषुम्नान्तरचारिणौ ॥ १३ ॥

௧௩. ஆகலானே ஹிருதய அஸ்திர நேத்திரங்களோடு பிரவர்த்திக்கின்றான். பிராணாபாய மிரண்ட

னையும் சமமானவைகளாகச் சுழுமுனையினுட் சரிப்பவைகளாக்கி, (௧௩)

तयोर्वृत्तिं निरुध्यात्मशिवं ध्यायेद्विचक्षणः ।
अविनाभावसंयुक्तो ज्योतीरूपं सुनिर्मलम् ॥ १४ ॥
सुसूक्ष्मं व्यापकं नित्यं निर्विकल्पं सदा बुधः ।

௧௪-௧௪௨ அவ்விரண்டன் விருத்திகளையும் தடுத்து அவிநாபாவத்தோடு கூடியவனுப் நல்ல நிர்மலமான ஜோதிரூபமும் நல்ல சூக்ஷ்மமும் வியாபகமும் நித்தியமும் நிர்விகற்பமுமான ஆத்ம சிவத்தினை சமர்த்தனை அறிஞன் எப்போதும் தியானஞ்செய்யக் கடவன். (௧௪-௧௪௨)

उत्तमा मध्यमा मन्दाः सगर्भास्त्रिविधाः स्मृताः ॥१५॥

௧௫. ஸகர்ப்பப் பிராணயாமங்கள் உத்தமம் மத்திபமம் மந்தமென்று மூன்றுவிதமாய் கருதப்படும். ௧௫)

प्राणायामांश्च तान्कुर्यात्पूरकुम्भकरेचकान् ।
प्राणायामैर्दहेद्दोषान्धारणाभिस्तु किल्बिषम् ॥ १६ ॥

கசு. பூரக கும்பக ரேசகங்களாகிய அந்தப் பிராணா யாமங்களைச் செய்க. பிராணாயாமங்களால் தோஷங் களையும் தாரணைகளால் பாபத்தினையும் எரிக்குக. (கசு)

प्रत्याहारेण संसर्गान्ध्यानेनानीश्वरान्गुणान् ।

கசுஉ. பிரத்தியாகாரத்தினால் சம்பந்தங்களையும் தியானத்தினால் அநீசுவரமான குணங்களையும் எரிக்குக. (கசுஉ)

उदरं पूरयित्वा तु वायुना यावदीप्सितम् ॥ १७ ॥

प्राणायामो भवेदेव पूरको देहपूरकः ।

கஎ-கஎஉ. வேண்டியபரியந்தம் வாயுவினால் வயிற் றினை நிரப்பின் அதனால் பிராணாயாம முண்டாகவே செய்யும். பூரகமாவது உடலினுள் நிரப்புவது.

पिधाय सर्वद्वाराणि निःश्वासोच्छ्वासवर्जितः ॥१८॥

संपूर्णकुम्भवत्तिष्ठेत्प्राणायामः स कुम्भकः ।

கஅ-கஅஉ. எல்லாத் துவாரங்களையும் மூடி நிசுவாச முச்சுவாச மின்றிச் செவ்வையாய் நிறைந்துள்ள கும் பம் போல் நிற்கவேண்டும். அது கும்பக மென்னும் பிராணாயாமமாம். (கஅ-கஅஉ)

अथोर्ध्वं रेचयेद्वायुं मृदुनि श्वाससंयुतम् ॥ १९ ॥
रेचकस्त्वेष विख्यातः प्राणसंशयकारकः ।

கக-ககூ. அதற்குமேல் வாயுவினை மிருதுவான நிசுவாசத்தோடு கூடியதாக இரேசிக்க (வெளிப்படுத்த) வேண்டும். இது பிராண சம்சயத்தினை யுண்டுபண்ணுவதான இரேசகமெனப்படுவதாம். ()

प्रचार्य चाग्रहस्तं तु जानुं कृत्वा प्रदक्षिणम् ॥ २० ॥
छोटिकां तु ततो दद्यान्मात्रैषा त्वभिधीयते ।
मात्रा द्वादश विज्ञेयाः प्रमाणं तालसंज्ञकम् ॥ २१ ॥

உo-உக. கைநுனியை விரித்து முழந்தாளை வலமாய்ச்சுற்றி அதன்பின் விரலைச் சுண்டுக. இதுமாத்திரை யெனப்படுகின்றது. பன்னிரண்டு மாத்திரைகள் அறியத்தக்கனவாம். தாலமெனப் பெயரியது பிரமாணமாம். ()

तालद्वादशकं ज्ञेयं प्राणायामः कनिष्ठकः ।
मध्यमश्च चतुर्विंशज्ज्येष्ठस्तद्विगुणो भवेत् ॥ २२ ॥

உஉ. தாலம் பன்னிரண்டுடையது கனிஷ்ட பிராணாயாம மென்று அறியத்தக்கதாம். மத்தியமம் இருபத்து

நான்கு. ஜேஷ்டம் அதனினி (மத்தியமத்தி)னும் இருமடங்காகின்றது.

एकैकां वर्धयेन्मात्रां प्रत्यहं योगवित्तमः ।
न द्रुतेन विलम्बेन क्रमेणैव विवर्धयेत् ॥ २३ ॥

௨௩. யோகமுணர்ந்தவன் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு மாத்திரையளவு விருத்திசெய்யவேண்டும் விரைவும் தாமதமுமின்றிக் கிரமமாகவே விருத்திசெய்யவேண்டும். (௨௩)

प्राणायामोत्तमो यस्तद्द्विगुणा धारणा मता ।
धारणा द्विगुणा योगो योगोऽपि द्विगुणीकृतः ॥ २४ ॥
योगसिद्धिरिति ज्ञेया शिवेन परमात्मना ।
तदानुपश्यते सूक्ष्मं गन्धतन्मात्रमात्मनि ॥ २५ ॥

௨௪-௨௫. உத்தமப் பிராணாயாமமெதுவோ அதன் இருமடங்கு தாரணையென்று கருதப்படுகின்றது. தாரணை யிருமடங்கு யோகமெனப்படும். யோகமுமிருமடங்காக்கப்பட்டபோது யோகசித்தியென்றறியத் தக்கதாம். அப்போது சிவமாகிய பரமாத்மாவினால் தன்னிடத்தில் சூக்ஷ்மமான கந்ததன்மாத்திரையினைக் காண்கின்றான். (௨௪-௨௫)

रसं रूपमथ स्पर्शं शब्दतन्मात्रमेव च ।
पश्यति क्रमयोगेन वर्णाभावैः पृथग्विधैः ॥ २६ ॥

உசு. இரஸதன்மாத்திரையினையும் ரூபதன்மாத்திரையினையும் ஸ்பரிசதன்மாத்திரையினையும் சப்த தன்மாத்திரையினையுமே வெவ்வேறு விதமானவர்ண பாவங்களோடு கிரமயோகத்தினாற் காண்கின்றான். ()

अहंकारं मनो बुद्धिं गुणमव्यक्तपुरुषौ ।
अभिव्यक्तानि जानीयात्स्वधर्मगुणलक्षणात् ॥ २७ ॥

உஎ. அகங்காரத்தினையும், மனதினையும், புத்தியினையும், குணத்தினையும், அவ்வியக்தத்தினையும், புருஷனையும் ஸ்வதர்ம லக்ஷணங்களால் வெளிப்பட்டனவாக அறிகின்றான். (உஎ)

विद्यां कलां ततः कालं मायां विद्यां ततः पराम् ।
संदृश्य क्रमशः सर्वान् पुनरस्त्रेण भेदयेत् ॥ २८ ॥

உஅ. வித்தையினையும் கலையினையும் காலத்தினையும் மாயையினையும் அதன்பின் பரவித்தையினையும் செவ்

வையாய்க்கண்டு கிரமமாக எல்லாவற்றையும் மறுபடியும் அஸ்திரத்தினால் பேதிக்கவேண்டும். (உஅ)

विद्येश्वरं ततस्तत्वं तथा सादाशिवंपरम् ।
भित्वा तु क्षुरिकास्त्रेण ततः सूक्ष्मं शिवं विशेत्॥२९॥

(உகூ) வித்தியேசுவர தத்துவத்தினையும் அதன்பின் அவ்வாறே பரமாகிய சதாசிவ தத்துவத்தினையும் க்ஷுரிகை (கத்தி) யாகிய அஸ்திரத்தினால் பேதித்து அதன்பின் சூக்ஷ்மமான சிவத்தில பிரவேசிப்பன். ()

अमृतात्मा शिवः साक्षात्तस्मिन्विष्टस्तु योगवित् ।
सर्वज्ञः सर्वगः सूक्ष्मः सर्वेशः सर्वकृद्भवेत् ॥ ३० ॥

௩௦. சிவம் சாக்ஷாத் அமிருதாத்மாவாம். அதிற் பிரவேசித்தவனாகிய யோகமுணர்ந்தோன் சர்வஞ்ஞனும் எல்லாவற்றினுமிருப்பவனும் சூக்ஷ்மனும் சர்வேசனும் எல்லாவற்றையும் செய்பவனுமாகின்றான். (௩௦)

सर्वेष्वेव हि शास्त्रेषु ज्ञेयं वस्तुचतुष्टयम् ।
पशुः पाशः पतिश्चैव शिवश्चेतियथाक्रमम् ॥ ३१ ॥

நக. எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலுமே பசு, பாசம், பதி, சிவமென்று கிரமப்படி நான்குவஸ்து அறியத்தக்கதாம். (நக)

ज्ञात्वा तु तत्वसद्भावं तन्त्रसारं तु दुर्लभम् ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि गृह्णाति न पुनस्तनुम् ॥ ३२ ॥

நஉ. துர்லபமான தந்திரசாரத்தினையும் தத்துவவுண்மையினையும் அறிந்து எல்லாவிதமாக விருப்பவனாயினும், அவன் மறுபடியும் சரீரத்தினைக் கொள்ளான் (பிறவான்). (நஉ)

॥ इति श्रीसर्वज्ञानोत्तरे योगपादःसमाप्तः ॥

யோகபாதம் முடிந்தது.

॥ अथ ज्ञानपादः ॥

ஞானபாதம்.

पशुपाशविधानं हि श्रोतुमिच्छामि तत्वतः ।
संयोगं च तथा तेषां कथयस्व महेश्वर ॥ ३३ ॥

க. மகேசுவரனே! பசுபாசங்களின் விதானத்தினையும், அவ்வாறே அவற்றின் சம்யோகத்தினை

(சேர்க்கையினை)யும் உள்ளவாறு கேட்க விரும்புகின்றேன். திருவாய்மலர்ந்தருள்விராக. (௩௩)

आद्याः पाशास्ततस्तेषां जीव आद्यस्तु किं तु वै ।
के पाशाः को मलः प्रोक्तः कस्माद्बद्धः पुमानिति ॥३४॥

உ. ஆதியாயின பாசங்கள். அதன்பின் அவற்றிற்கு ஜீவன் ஆதியானவன். ஆனால் பாசங்கள் யாவை? மலம் யாது? புருஷன் எதனால் பெத்தனென்று சொல்லப்படுகிறான்? (௩௪)

पतिश्च किं विधो ज्ञेयः साधिकारपदे स्थितः ।
शिवश्च कीदृशः प्रोक्तो योऽधिकारविवर्जितः ॥ ३५ ॥

ங. ஸாதிகார (அதிகாரத்தோடு கூடிய) பதத்திலிருப்பதான பதி எவ்விதத்ததென்றறியத்தக்கதாம். அதிகாரமில்லாதவன் எவனோ அச்சிவன் எத்தன்மையனைக் சொல்லப்படுகின்றான்? (௩௫)

ईश्वर उवाच :—

पशुरात्मास्वतन्त्रश्च चिन्मात्रो मलदूषितः ।
संमूढो नित्यसंसारी किंचिज्ज्ञोऽनीश्वरोऽक्रियः ॥३६॥

௪. ஈசுவரன் சொல்லலாயினர் :- பசுவானது ஆத்மா, அசுவதந்திரன், சின்மாத்திரம், மலத்தினல் தூஷிக்கப்பட்டது. மிக்க மூடமானது நித்திய சம்சாரி, கிஞ்சிஞ்ஞன் (அற்ப அறிவுடையது), ஈசுவரத்தன்மை யில்லாதது, கிரியையில்லாதது. (கசு)

ताम्रस्यैव तु हेमत्वमन्तर्लीनं यथा स्थितम् ।
अन्तर्लीनं तथा ज्ञेयं शिवत्वं पुद्गलस्य तु ॥ ३७ ॥

ரு. எப்படி பொன்மை செம்பினுள்ளேயே ஒடுங்கியதா யிருக்கின்றதோ அதுபோல சிவத்தன்மை புற்கல(ஜீவ)னுள்ளே ஒடுங்கியிருப்பதா யறியத்தக்கதாம். (கஎ)

रससिद्धं यथा ताम्रं हेमत्वं प्रतिपद्यते ।
तथात्मा ज्ञानसंबद्धः शिवत्वं प्रतिपद्यते ॥ ३८ ॥

சு. இரஸ குளிகையினல் வேதிக்கப்பட்ட செம்பு எப்படிப் பொன்மையினை அடைகின்றதோ அது போல் ஆத்மா ஞானசம்பந்தமுடையதாய்ச் சிவத்தன்மையினை யடைகின்றது. (கஅ)

यथाज्ञात्वाविभागेन घृतं पयसि संस्थितम् ।
तथात्मा पाशसांश्लिष्टस्त्वविभागेन संस्थितः ॥ ३९ ॥

௩. எப்படி நெய்யானது தெரியாது பிரிவின்றி பாலிலிருக்கின்றதோ, அதுபோல ஆத்மா பாசத்தினாற் றழுவப்பட்டவனாய்ப் பிரிவின்றி நிற்கின்றான்.()

विषापहारं कुरुते ध्यानबीजबलैर्यथा ।
कुरुते पाशविश्लेषं तथाचार्यः शिवाध्वरैः ॥ ४० ॥

அ. மாந்திரிகன் தியானபீஜ வலிகளால் எப்படி விஷநீக்கத்தினைச் செய்கின்றானோ அதுபோல ஆசாரியன் சிவயாகங்களால் பாசநீக்கத்தினைச் செய்கின்றான். (௪0)

मन्त्रौषधबलैर्यद्वत्संनिरोधो विषस्य तु ।
तथा हि सर्वपाशानां संनिरोधस्तु दीक्षया ॥ ४१ ॥

௧. மந்திரௌஷத வலிகளால் எப்படி விஷத்தின் செவ்வையான நிரோதமுண்டாகுமோ, அதுபோலவே தீக்ஷையினால் சர்வபாசங்களின் நிரோத (நீக்க) முண்டாகும். (௪௧)

दह्यते ध्मायमानानां धातूनां तु यथा मलम् ।
तथाचार्यो दहेत्पुंसां वायुभूतो मलावुभौ ॥ ४२ ॥

க0 எப்படி நெருப்பில் வைத்து தப்பட்ட தாதுக்களின் மலம் எரிக்கப்படுகின்றதோ, அதுபோல ஆசாரியன் புருஷர்களின் இரண்டு மலங்களையும் வாயுவடிவனாய்த் தகிக்கின்றான். (சஉ)

गुणभूताः स्मृताः पाशा धर्माधर्मौ मलौ स्मृतौ ।
सहजौ सर्वजन्तूनां ताम्रकालिकवत्स्थितौ ॥ ४३ ॥

கக. குணவடிவங்கள் பாசங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. தர்மாதர்மங்களிரண்டும் மலமிரண்டெனக் கருதப்படுகின்றன. இவ்விரண்டும் சர்வஜந்துக்களுக்கும் செம்பும் காளிதமும்போல் ஸஹஜமா (உடன்பிறந்தனவா)யிருக்கின்றன. (சங)

त्रिविधास्ते स्मृताः पाशाः सहजागन्तुकास्तथा ।
सांसर्गिकास्तथा भूयः शृणु तेषु विनिर्णयम् ॥ ४४ ॥

கஉ பாசங்கள் ஸகஜங்கள், ஆகந்துகள், ஸாம்ஸர்கிகங்கள் என்று மூவகையாய்க் கருதப்படுகின்றன. அவற்றின்கண் விசேஷ நிர்ணயத்தினைக் கேள். (சச)

तन्मात्राद्यास्तु ये तत्त्वाः सुसूक्ष्माः सर्वगा गुह ।
ते तु पाशाः पराः प्रोक्ताः सहजाः सर्वजन्तुषु ॥ ४५ ॥

கரு. தன்மாத்திரை முதலிய எத்தத்துவங்கள் மிகச் சூக்ஷ்மமாயும் எல்லாவற்றிலு மிருப்பனவாயு மிருக்கின்றனவோ, குகனே! அம்மேலான பாசங்கள் சர்வஜந்துக்களிடத்தும் ஸஹஜங்களெனப்படும். ()

इन्द्रियाणि च भूतानि यद्बीजं तेषु संभवम् ।
आगन्तुकाः स्मृता ह्येते तस्मात्सांसर्गिकाः पुनः ॥४६॥

கசு. இந்திரியங்களும், பூதங்களும், பீஜமெதுவோ அதுவும், அவற்றின்கண் சம்பவிப்பதுமாகிய இவை ஆகந்துகங்களென்று கருதப்பட்டுள்ளன. அதனால் மறுபடியும் ஸாம்ஸர்க்கிகங்களாக்கேள். (சசு)

संसर्गाद्यद्भवेत्कर्म शुभं वा यदि वाशुभम् ।
ते तु सांसर्गिकाः पाशाः सुखदुःखफलप्रदाः ॥ ४७ ॥

கஎ. ஸம்ஸர்க்க (சம்பந்த)த்தினால் சுபமாகிய அல்லது அசுபமாகிய எக்கர்மங்க ளுண்டாகின்றனவோ, அவை சுகதுக்கபலத்தைத் தரும் ஸாம்ஸர்க்கிக மான பாசங்களாம். (சஎ)

कर्मणां तु शरीराणि भावात्कर्मोदयो भवेत् ।
पूर्वोपार्जितकर्माणां भावः संयोगकारकः ॥ ४८ ॥

கஅ. கர்மங்கட்குச் சரீரங்களாம். பாவத்தால் (சரீரத்தினால்) கர்மோதயமுண்டாகின்றது. முன் சம்பாதிக்கப்பட்ட கர்மங்கட்குச் சரீரம் சம்யோகத்தினைச் செய்விப்பதாம். (சஅ)

ईश्वरो व्यञ्जकस्तेषां भवेत्कर्मानुरूपतः ।
कर्मोदयाद्भवेत्सृष्टिरपास्तैः प्रलयं विदुः ॥ ४९ ॥

கஎ. ஈசுவரன் கர்மாநுசாரமாக அவற்றின் வியஞ்சகன் (வெளிப்படுத்துபவன்) ஆகின்றான். கர்மோதயத்தினால் சிருஷ்டியுண்டாகின்றது. கர்மவொழிவினால் பிரளயம் காண்பர். (சகூ)

विषयासङ्गदोषेण गुणदोषाच्छिखिध्वज ।
बन्धमाप्नोति पुरुषो ह्यकर्ता सर्वगोऽपि सन् ॥ ५० ॥

கஅ. மயில்வாகனனே! விஷயத்தினால் சங்கதோஷத்தால் குணதோஷத்தால் புருஷன் அகர்த்தாவாய் எல்லாவற்றினு மிருப்பவனாயினும் பந்தத்தினை அடைகின்றான். (ரு0)

पिता पुत्रापराधेन यथैकस्थो निबध्यते ।
अकर्तापीह पुरुषस्तथा बन्धमवाप्नुयात् ॥ ५१ ॥

கக. எப்படிப் பிதா புத்திரனது அபராதத்தினால் ஓரிடத்திருப்பவனைக் கட்டுப்படுகின்றானோ அது போல அகர்த்தாவாயிருந்தும் இங்குப் புருஷன் பந்தத்தை யடைகின்றான். (ருக)

यथैवासाधुसंयोगादुदासीनोऽपि मानवः ।
यथा बन्धमवाप्नोति तथा ज्ञेयस्तु पुद्गलः ॥ ५२ ॥

உ௦. எப்படி மானவன் உதாசின (சும்மாயிருப்பவ) னாயினும் அசாதுவின்சேர்க்கையால் அவ்வாறு பந்தத்தினை யடைகின்றானோ அதுபோல புற்கலன் அறியத் தக்கவனாகின்றான். (ருஉ)

अनादिनिधनाः पाशा जीवोऽनाद्यस्तु कीर्तितः ।
तच्छेदकस्तथानादिः पशुपाशपतिस्तु सः ॥ ५३ ॥

உக. பாசங்கள் அநாதியாய் நாசமுள்ளனவாம். ஜீவன் ஆதியில்லாதவ னெனப்படுவன். அதனை(பாசத்தினை)ச் சேதிப்பவன் அவ்வாறே அநாதியாவன். அவனே பசுபாசபதி யாவன். (ருங)

पतिः सदाशिवो ज्ञेयो मन्त्रात्मा मन्त्रविग्रहः ।
सर्वमन्त्राधिपश्चासौ सृष्टिसंहारकारकः ॥ ५४ ॥

௨௨. பதி சதாசிவனென்று அறியப்படுவன். அவன் மந்திராத்மா, மந்திர விக்கிரகன், சர்வமந்திராதிபன், சிருஷ்டி சங்காரங்களைச் செய்விப்பவன். (௫௪)

पदवर्णादिभिर्युक्तैः पूज्यते सर्वदा तु सः ।
अशेषभुवनाधारो योगपीठासनस्थितः ॥ ५५ ॥

௨௩. அவன் பொருத்தமான பதவர்ண முதலிய வற்றால் எப்போதும் பூஜிக்கப்படுகின்றான், சகல புவனாதாரன், யோகபீடமென்னும் ஆசனத் திருப்ப வன். (௫௫)

पतिरेवं समाख्यातः सर्वकामफलप्रदः ।
स्थूलसूक्ष्मो विमिश्रश्च एवंरूपस्तु संस्मृतः ॥ ५६ ॥

௨௪. இத்தன்மையாகச் சொல்லப்படும் பதியான வன் சர்வகாம பலத்தினையும் தருபவன், ஸ்தூல சூக்ஷ்மன், விமிசிரன். (ஞானகர்மங்கலந்தவன்). இத் தன்மைய வடிவம் அவனுக்குக் கருதப்பட்டுளது. ()

शिववस्तु परं तस्मान्मन्त्रातीतो निरञ्जनः ।
निरामयो निराधारो वर्णरूपविवर्जितः ॥ ५७ ॥

௨௫. அப்பதிக்கு மேலான சிவனே மந்திரத்திற் கப்பாற்பட்டவன், நிரஞ்சனன், நிராமயன், நிராதாரன், வர்ணரூபமில்லாதவன், (௫௭)

सर्वज्ञः सर्वगः शान्तः सर्वात्मा सर्वतोमुखः ।
अतीन्द्रियो निरालम्बः सुसूक्ष्मः शाश्वतो ध्रुवः ॥ ५८ ॥

௨௬. சர்வஞ்ஞன், எல்லாவற்றினு மிருப்பவன், சாந்தன், சர்வாத்மா, சர்வதோமுகன் (எப்புறத்து முக முடையவன்), இந்திரியங்கட் கெட்டாதவன், நிராலம் பன், மிகச்சூக்ஷ்மன், சாசுவதன், துருவன். (௫௮)

स एव भगवान्व्यापी अप्रमेयो ह्यनूपमः ।
बहिरन्तर्विभागेन तिले तैलमिव स्थितः ॥ ५९ ॥

௨௭. அவனே பகவான் (ஐசுவரியமுடையவன்,) வியாபி, அப்பிரமேயன் (அளக்கப்படாதவன்), எள்ளி லெண்ணெய்போல் உள்வெளிப் பிரிவால் நிறைந்திருப் பவன். (௫௯)

॥ इति श्रीसर्वज्ञानोत्तरे ज्ञानपादः समाप्तः ॥

ஞானபாதம் முடிந்தது.

॥ स्वात्मसाक्षात्कारोपदेश प्रकरणम् ॥

ஸ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்காரோபதேசப் பிரகரணம்.

अथान्यं संप्रवक्ष्यामि उपायं तत्त्वतो गुह ।
अग्राह्यस्यापि सूक्ष्मस्य सर्वगस्य तु निष्कलम् ॥६०॥

க. இனி குகனே! வேறு (முக்தி) உபாயத்தினை உண்மையாகச் சொல்லுகின்றேன். கிரகிக்கப்படாததும் ஸூக்ஷ்மமும் எல்லாவற்றினுமிருப்பதுமாகிய சிவத்தின் நிஷ்கலவடிம். (௬௦)

येन विज्ञायते सम्यग्यज्ज्ञात्वा तु शिवो भवेत् ।
न कस्यचिन्मयाख्यातं तद्विज्ञानं शृणुष्व मे ॥ ६१ ॥

உ. எதனால் செவ்வையாய் அபரோக்ஷிக்கப்படுகின்றதோ, அதனையறிந்து சிவனாகின்றானோ, எதுமுன் ஒருவருக்கும் என்னாற் சொல்லப்பட்டதன்றோ அந்த விஞ்ஞானத்தினை என்னிடத்தினின்றும் கேட்பாயாக()

गुरुपरम्परायातमदृष्टं सर्ववादिभिः ।
भवबान्धविमोक्षार्थं परमं सर्वतोमुखम् ॥ ६२ ॥

ரு. குருபரம்பரையாற் கிடைத்ததும் எவ்வாதிகளாலும் காணப்படாததும், பவபந்த விமோக்ஷப் பிரயோஜன முடையதும், மேலானதும், சர்வதோமுகமுமாம் இந்த ஞானம். (சுஉ)

योऽसौ सर्वगतो देवः सर्वात्मा सर्वतोमुखः ।
सर्वतत्त्वमयोऽचिन्त्यः सर्वस्योपरि संस्थितः ॥ ६३ ॥

ச. யாதொரு இது எல்லாவற்றினிருப்பதும் தெய்வமும், சர்வாத்மாவும், சர்வதோமுகமும், சர்வ தத்துவமயமும் அசிந்தியமும், எல்லாவற்றின் மேலிருப்பதும் (சுரு)

सर्वतत्त्वव्यतीतश्च वाङ्मनोनामवर्जितः ।
सोऽहमेवमुपासीत निर्विकल्पेन चेतसा ॥ ६४ ॥

டு. சர்வ தத்துவங்கடந்ததும், வாக்கு மனதிற் கெட்டாததும், பெயரின்றியதுமாமோ அது யானென்று நிர்விகற்பமான சித்தத்தினால் உபாசிக்கக் கடவன். (சுச)

यदेव निष्कलं ज्ञानं शाश्वतं ध्रुवमव्ययम् ।
निर्विकल्पमनिर्देश्यं हेतुदृष्टान्तवर्जितम् ॥ ६५ ॥

சா. எது நிஷ்கலமும், ஞானமும், சாசுவதமும் (நித்தியமும்), துருவமும் (அழிவின்றியதும்), அவ்வியயமும் (குறைவு நிறைவின்றியதும், நிர்விகற்பமும் சுட்டப்படாததும், ஹேது திருஷ்டாந்தங்களில்லாததும், (கூரு)

अलिङ्गमक्षरं शान्तं विषयातीतगोचरम् ।
अविभाव्यमसंदेहं तदहं नात्र संशयः ॥ ६६ ॥

எ. இலிங்கமில்லாததும், அக்ஷரமும், சாந்தமும், விஷயங்கடந்தவிடத்து விஷயமாவதும், பாவிக்கப்படாததும், சந்தேகமின்றியதுமாமோ அதுவே யான். இதிற் சம்சயமில்லை. (கூசா)

अहमेव परो देवः सर्वमन्त्रमयः शिवः ।
सर्वमन्त्रव्यतीतश्च सृष्टिसंहारवर्जितः ॥ ६७ ॥

அ. யானே மேலானதேவன், சர்வ மந்திரமயன், சிவன், சர்வ மந்திரங்களையுங் கடந்தவன், சிருஷ்டி சம்ஹாரமின்றியவன். (கூஎ)

मया व्याप्तमिदं सर्वं दृश्यादृश्यं चराचरम् ।
अहमेव जगन्नाथो मत्तः सर्वं प्रकाशते ॥ ६८ ॥

௯. திருசியாதிருசியமான சராசரமாகிய இவ்வெல்லாம் என்னால் வியாபிக்கப்பட்டது. யானே ஜகந்நாதன். என்னிடத்திலிருந்தும் எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றது. ()

अनेकाकारसंभिन्नं विश्वं भुवनसंचयम् ।
शिवाद्यवनिपर्यन्तं तत्सर्वं मयि संस्थितम् ॥ ६९ ॥

௰. அநேக வடிவாய் வேறுபட்டுள்ளதும், விசுவமும், புவனக்கூட்டமும் சிவமுதல் அவனி(பிருதிவி) பரியந்தமுமான அவ்வெல்லாம் என்னிடத்து நிலைத்திருப்பதாம். (௧௧)

यच्च किंचिज्जगत्यस्मिन्दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ।
बहिरन्तर्विभागेन तत्सर्वं व्यापितं मया ॥ ७० ॥

௧௧. யாதொரு ஜகத்து எதில் காணப்படுகின்றதோ அல்லது கேட்கவும்படுகின்றதோ அது முழுவதும் உள் வெளிவிபாகமாக என்னால் வியாபிக்கப்ட்டுளது. ()

अहमात्मा शिवो ह्यन्यः परमात्मेति यः स्मृतः ।
मोहादेवमुपासीनो न शिवत्वमवाप्नुयात् ॥ ७१ ॥

௬௨. யான் ஆத்மா சிவன் அந்நியமான பரமாத்மா வென்று எவன் கருதப்பட்டவனுய் இவ்வாறு மோகத்தினல் உபாசிப்பானே அவன் சிவத்தன்மையினை அடையான். (எக)

शिवोऽन्यस्त्वहमेवान्यः पृथग्भावं विवर्जयेत् ।
यः शिवः सोऽहमेवेति अद्वैतं भावयेत्सदा ॥ ७२ ॥

௬௩. சிவன் அந்நியன் யானுமே அந்நியன் என்னும் வேற்றுத்தன்மையினை ஒழிக்கவேண்டும். எவன் சிவனே அவன் யானேயென்று எப்போதும் அத்வைதத்தினைப் பாவிக்கவேண்டும். (எஉ)

अद्वैतभावनायुक्तः सर्वत्रात्मनि संस्थितः ।
सर्वगं सर्वदेहस्थं पश्यत्यत्र न संशयः ॥ ७३ ॥

௬௪. அத்வைத பாவனையோடு கூடியவனுய் எங்கும் ஆத்மாவினிடத்து நிலைப்பவன் எல்லாவற்றினிருப்பதும் எல்லாத் தேகங்களினுமிருப்பதுமான சிவத்தைக் காண்கின்முன், இதிற் சம்சயமில்லை. (எஙு)

एवमेकात्मभावेन संस्थितस्य तु योगिनः ।
सर्वज्ञत्वं प्रवर्तेत विकल्परहितस्य च ॥ ७४ ॥

கரு. இவ்வாறு ஏகாத்மபாவமாக நிற்பவனும், விகற்பமின்றியவனு மாகிய யோகிக்குச் சர்வஞ்ஞத் தன்மை சொல்லக்கூடும். (எச)

योऽसौ सर्वेषु शास्त्रेषु पठ्यते ह्यज ईश्वरः ।
अकायो निर्गुणो ह्यात्मा सोऽहमस्मि न संशयः ॥७५॥

கசு, யாதொரு இந்த அஜனும் ஈசுவரனும் காய மில்லாதவனும் நிர்குணனுமாகிய ஆத்மா சர்வசாஸ்திரங் களிலும் படிக்கப்படுகின்றனரோ அவன் யான்; சம்சய மில்லை. (எரு)

अविज्ञातः पशुरसौ सृष्टिधर्मसमाश्रितः ।
विज्ञातः शाश्वतः शुद्धः स शिवो नात्र संशयः ॥७६॥

கஎ. அபரோக்ஷமா யறியப்படாதவனாகிய அவனே பசு; சிருஷ்டி தர்மத்தினைச் செவ்வையாய் ஆசிரயித் தவன், அபரோக்ஷமாயறியப்பட்டவன் சாசுவதன் சுத் தன்; அவன் சிவன், இதிற் சம்சயமில்லை.

तस्मादात्मा सदा वेद्यः सुविचार्य विचक्षणैः ।
परापराविभागेन स्थूलसूक्ष्मविभागशः ॥ ७७ ॥

கஅ ஆதலால் ஆத்மா புத்திமான்களால் பராபர விபாகமாகவும் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம விபாகமாகவும் செவ்வையாய் விசாரித்து எப்போதும் அறியத்தக்கதாம். ()

परः परमनिर्वाणः अपरः सृष्टिभेदतः ।
स्थूलो मन्त्रमयः प्रोक्तः सूक्ष्मो ध्यानैकसंस्थितः ॥७८॥

கக. பரன் பரமநிர்வாணன். சிருஷ்டி பேதத்தினால் அபரன். ஸ்தூலன் மந்திரமயனெனப்படுவன். சூக்ஷ்மன் தியானமொன்றிலிருப்பவன். (எஅ)

अथ वा बहुशोऽनेन किमुक्तेन षडानन ।
वाग्विकल्पविशेषेण मनःसंमोहकारिणा ॥ ७९ ॥

உ௦. அல்லது வெகுவாய்ச்சொல்லப்பட்ட வாக்கின் விகற்பவிசேஷமும் மனதின் மோகத்தினைச் செய்வதுமான இதனால் என்ன? (எக)

धर्माः सन्त्यात्मनः सर्वे यदेव परिकल्पयेत् ।
तत्तद्भवत्यसंदेहात्सदा तद्भावभावतः ॥ ८० ॥

உக ஆத்மாவிற்குச் சர்வதர்மங்களு மிருக்கின்றன. எதனைக் கற்பிப்பனோ அதது சந்தேகமின்றி யுண்டாகவே செய்யும். எப்போதும் அத்தன்மை யிருத்தலால் ()

इत्येवमात्मविज्ञानं कथितं तु समासतः ।
ज्ञात्वैवात्ममयं सर्वमात्मानं पर्युपासते ॥ ८१ ॥

உஉ. இவ்வாறு ஆத்ம விஞ்ஞானம் என்றுச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. எல்லாவற்றினையும் ஆத்மமயமாக அறிந்து ஆத்மாவினை உபாசிக்கின்றான்.(அக)

न तत्र देवा वेदा वा यज्ञा वा बहुदक्षिणाः ।
आत्मविज्ञानमाश्रित्य विमलं सर्वतोमुखम् ॥ ८२ ॥

கஙு. விமலமும் சர்வதோமுகமுமாகிய விஞ்ஞானத்தினை ஆசிரயிக்க அங்கு தேவர்களும், வேதங்களும் யஞ்ஞங்களும் வெகு தக்ஷிணையுமில்லை. (அஉ)

संसारार्णवमग्नानां भूतानां शरणार्थिनाम् ।
नान्यः शरणदः कश्चिदात्मज्ञानादृते क्वचित् ॥ ८३ ॥

௨௪. சம்ஸார சமுத்திரத்தில் மூழ்கியவர்களும் புகலிடம் விரும்பியவர்களுமாகிய ஜீவர்களுக்கு ஆத்மஞானத்தினைத் தவிர புகலைத் தருவதொன்று வேறாய் ஓரிடத்து மில்லை. (௮௩)

आत्मानं परमो भूत्वा यो विजानाति तत्त्वतः ।
स मुच्यते त्वयत्नेन सर्वावस्थां गतोऽपि सन् ॥ ८४ ॥

௨௫. பரமனைத் தன்னை எவன் உண்மையாயறிகின்றானோ அவன் எல்லாவவஸ்தைகளி லிருப்பவனாயினும் பிரயத்தனமின்றி (பந்தத்தினின்றும்) விடுபடுகின்றான். (௮௪)

आत्मलाभात्परो लाभः क्वचिदन्यो न विद्यते ।
तदात्मानमुपासीत योऽयमात्मा परस्तु सः ॥ ८५ ॥

௨௬ ஆத்மலாபத்தினும் மேலான லாபம் எவ்விடத்தும் பிறிதில்லை. அவ்வாத்மாவை உபாசிக்கக்கடவன். இந்த ஆத்மா யாதோ அது பரமாம். (௮௫)

न प्राणो नैव चापानो विशिष्टकरणं तथा ।
सर्वज्ञं तु तमात्मानं परिपूर्णं सदा स्मरेत् ॥ ८६ ॥

௨௭. ஆத்மா பிராணனன்று, அபானனன்று விசிஷ்டகரணமன்று ஆதலால் சர்வஞ்ஞனும் பரிபூரணமுமாகிய அவ்வாத்மாவினை எப்போது ஸ்மரிக்கக் கடவன். (௮௬)

न चैवाभ्यन्तरे बाह्ये नातिदूरे समीपतः ।
सुनिष्कले परे स्थाने तत्र चित्तं निवेशयेत् ॥ ८७ ॥

௨௮. உள்ளிலும் புறத்திலுமன்று; அதி தூர சமீபத்திலுமன்று நிஷ்கள பரஸ்தானமாகிய அவ்விடத்துச் சித்தத்தினைச் செலுத்தக்கடவன். (௮௭)

तिर्यगूर्ध्वमधश्चैव बहिरन्तश्च नित्यशः ।
सर्वशून्यं भासमानमात्मानं भावयेत्सदा ॥ ८८ ॥

௨௯. குறுக்கும் மேலும் கீழும் வெளியும் உள்ளும் நித்தியமும் சர்வ சூனியமுடையதும் விளங்குவதுமான ஆத்மாவை எப்போதும் பாவிக்கக்கடவன். (௮௮)

नैव शून्यं न चाशून्यमशून्यं शून्यमेव च ।
पक्षपातविनिर्मुक्तमात्मानं पर्युपासयेत् ॥ ८९ ॥

௩௦. சூநியமுமன்று அசூநியமுமன்று, அசூநியமும் சூநியமுமாம் பக்ஷபாதமில்லாத ஆத்மாவினை உபாசிக்கக்கடவன். (௮௯)

निरामयं निराधारं वर्णरूपविवर्जितम् ।
निरञ्जनं गुणातीतमात्मानं पर्युपासयेत् ॥ ९० ॥

௩௧. நிராமயமும், நிராதாரமும், வர்ணரூபமின்றியதும், நிரஞ்சனமும் குணாதீதமுமான ஆத்மாவினையுபாசிக்கக்கடவன். (௯௦)

निराश्रयं निरालम्बमप्रमेयमनूपमम् !
स्वभावविमलं नित्यमात्मानं पर्यूपासयेत् ॥ ९१ ॥

௩௨. நிராசிரயமும், நிராலம்பமும், அப்ரமேயமும், உவமையில்லாததும், இயல்பாக விமலமானதும், நித்தியமுமான ஆத்மாவினை உபாசிக்கக்கடவன். (௯௧)

संन्यस्य सर्वकर्माणि निःस्पृहः सङ्गवर्जितः ।
भावयेदात्मनात्मानमात्मन्येवात्मनि स्थितम् ॥ ९२ ॥

௩௩. சர்வகர்மங்களையும் செவ்வையாய் விட்டு ஆசையற்றவனாய்ச் சங்கமில்லாதவனாய் ஆத்மாவிலிருப்பதான ஆத்மாவை ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஆத்மாவினால் பாவிக்கக்கடவன். (௯௨)

सदेशजातिसंबन्धान्वर्णाश्रमसमन्वितान् ।
भावानेतान्परित्यज्य स्वरूपं भावयेद्बुधः ॥ ९३ ॥

௩௪. தேசஜாதி சம்பந்தத்தோடு கூடியனவும் வர்ணாசிரமங்களோடு கூடியனவுமாகிய இந்த பாவங்(கருத்துக்)களை விட்டு அறிஞன் ஸ்வரூபத்தினைப் பாவிக்கவேண்டும். (௯௩)

मन्त्रोऽयं देवता ह्येषा त्विदं ध्यानमिदं तपः ।
सर्वभावान्परित्यज्य चात्मभावं तु भावयेत् ॥ ९४ ॥

௩௫. இது மந்திரம், இது தேவதை, இது தியானம், இது தவமென்னும் எல்லா பாவங்களையும் விட்டு ஆத்மபாவத்தினைப் பாவிக்கக்கடவன். (௯௪)

अभावो भावमाश्रित्य भावं कुर्यान्निराश्रयम् ।
आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किंचिदपि चिन्तयेत् ॥९५॥

௯௫. அபாவம் பாவத்தினை ஆசிரயிக்க நிராசிரயமான பாவத்தை செய்யக்கடவன். மனதை ஆத்மாவில் செவ்வையாயிருப்பதாக்கி எதனையும் சிந்திக்கலாகாது.

नैव चिन्त्यं न चाचिन्त्यमचित्तं चित्तमेव च ।
पक्षपातविनिर्मुक्तमात्मानं पर्युपासयेत् ॥ ९६ ॥

௯௭. சிந்தியமல்லாததும், அசிந்தியமல்லாததும் அசித்தமும், சித்தமும், பக்ஷபாதமில்லாததுமான ஆத்மாவினை உபாசிக்கக்கடவன். (௯௯)

अचिन्त्यं चिन्तयेन्नित्यं कृत्वा चित्तं निराश्रयम् ।
निस्तत्त्वे निष्कलीभूते विन्दत्यात्मनि यत्सुखम् ॥९७॥
निर्विकल्पमचिन्त्यं च हेतुदृष्टान्तवर्जितम् ।
तत्सुखं परमं प्रोक्तमात्यन्तिकमनूपमम् ॥ ९८ ॥

௯௮-௯௯. சித்தத்தினை நிராசிரயமாக்கி அசிந்தியத்தினை நித்தியம் சிந்திக்கவேண்டும். தத்துவமின்றியதும், நிஷ்களவடிவினதுமாகிய ஆத்மாவில் எந்த

சுகத்தினை அடைகின்றனே, அது நிர்விகற்பமும், அசிந்தியமும், ஹேது திருஷ்டாந்த மின்றியதும் உவமையற்றதுமான ஆத்தியந்திக பரமசுக மெனப் படும். (௯௭-௯௮)

निरस्य विषयासङ्गं मनोवृत्तिं विवर्जयेत् ।
यदा यात्युन्मनीभावं तदा तत्परमं सुखम् ॥ ९९ ॥

௯௯. விஷயப்பற்றினை விட்டு மனோவிருத்தியினை ஒழிக்கக்கடவன். எப்போது உன்மனீபாவமடைகின்றதோ, அப்போது அந்தப் பரமசுக முண்டாகின்றது. (௯௯)

सर्वदिग्देशकालेषु योगाभ्यासो विधीयते ।
सर्ववर्णाश्रमाणां च ज्ञानभेदो न विद्यते ॥ १०० ॥

௱. சர்வதிக்குத் தேசகாலங்களிலும் யோகாப்பியாசம் விதிக்கப்படுகின்றது. சர்வ வர்ணாசிரமங்களுக்கும் ஞானபேதமில்லை. (௱)

गवामनेकवर्णानां क्षीरस्याप्येकवर्णता ।
क्षीरवद्दृश्यते ज्ञानं लिङ्गिनश्च गवां समाः ॥ १०१ ॥

௪௨. பசுக்கள் பலவர்ணமுள்ளனவாயினும் அவற்றின் பால் ஒருவர்ணமுள்ளதாம், பாலைப்போல ஞானம் (ஒரு தன்மையாயறியப்படுகின்றது.) வர்ணாசிரமலிங்கமுடையவர்கள் பசுக்களுக்குச் சமமாக அநேகவிதமாயிருப்பர். (௧௦௧)

यस्मात्सर्वगतं ब्रह्म व्यापकं सर्वतोमुखम् ।
तस्माद्ब्रह्मणि संस्थाप्य दिग्देशान्न विचारयेत् ॥१०२॥

௪௩. எதனால் பிரஹ்மம் எல்லாவற்றினிருப்பதும், வியாபகமும், சர்வதோமுகமுமாயிருக்கின்றதோ அதனால் பிரஹ்மத்தில் சித்தத்தினைச்செவ்வையாய் நிறுத்தித்திக்குத்தேசங்களை விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. (௧௦௨)

नैव तस्य कृतेनार्थो न कार्यो न विधिः स्मृतः ।
न लिङ्गं नाश्रमाचारः परमात्मनि संस्थितः ॥ १०३ ॥

௪௪. அந்த ஞானிக்குச் செய்யப்பட்டதினாற் பயனில்லை, காரியமில்லை, விதியில்லை, லிங்கம்(குறி)இல்லை, ஆசிரமாசாரமில்லை, பரமாத்மாவில் நிலைத்திருப்பன். ()

गच्छंस्तिष्ठन्स्वपञ्जाग्रद्भुञ्जानोऽपि पिबन्नपि ।
सर्वदा सर्वकालेषु वातशीतातपेषु च ॥ १०४ ॥

भयदारिद्रचरोगेषु मान्द्यविज्वरकादिषु ।
आत्मन्येव स्थितः शान्तः आत्मतृप्तस्तु निष्कलः ॥१०५॥

௱௫-௱௬. நடந்துகொண்டும், நின்றுகொண்டும், உறங்கியும் விழித்தும், உண்டும், பருகியும் எப்போதும் எல்லாக் காலங்களிலும், வாதசீத வெயில்களிலும், பயதாரித்திரிய ரோகங்களிலும் மாந்தியம் விஜ்வர முதலியவற்றிலும் ஆத்மாவிலேயே யிருப்பவனைச் சாந்தனைய் ஆத்ம திருப்தனைய் நிஷ்கலனையிருப்பன். ()

नागतोऽहं गतो वापि नागमिष्ये न गत्वरः ।
न भूतो न भविष्यामि प्रकृत्यस्थिरधर्मिणी ॥ १०६ ॥

௱௭. யான் வந்தவனல்லன். சென்றவனுமல்லன். வருபவனுமல்லன். போகிறவனுமல்லன். உண்டானவனல்லன். இனியுண்டாகேன். பிரகிருதி அஸ்திரதர்ம முடையதாம். (௧௦௬)

प्राकृतानि तु कर्माणि प्रकृतिः कर्मसंभवः ।
नाहं किंचित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् ॥ १०७ ॥

௱௮. கர்மங்கள் பிராகிருதங்களாம். பிரகிருதி கர்ம சம்பவமாம். யான் எதனையும் செய்கிறதில்லை என்று யுக்தனாகிய தத்துவ ஞானி மதிக்கக்கடவன். (௧௦௭)

नैव प्रकृतिबन्धोऽस्ति मुक्त इत्यभिधीयते ।
न चैव प्राकृतैर्दोषैर्लिप्यते तु कदाचन ॥ १०८ ॥

௱௮. பிரகிருதிபந்தம் இல்லவே இல்லை. முக்தனென்று சொல்லப்படுகின்றான். ஒருபோதும் பிராகிருத தோஷங்களால் பற்றப்படுகிறதில்லை. (௧௦௮)

निर्णाश्य तमसो रूपं दीपो यद्वत्प्रकाशते ।
आभात्येवं परो ह्यात्मा त्यक्त्वैवाज्ञानजं तमः ॥१०९॥

௱௯. தீபமானது எப்படி இருளின் வடிவத்தைக் கெடுத்துப் பிரகாசிக்கின்றதோ, அப்படி பரமாகிய ஆத்மா அஞ்ஞானத்தினாலாகிய இருளைக்கெடுத்து விளங்குகின்றது. (௧௦௯)

स्नेहक्षयाद्यथा दीपो बलान्निर्वाणमिच्छति ।
तथात्मभावनायुक्तः स्वात्मन्येवावतिष्ठते ॥ ११० ॥

௱௰. எண்ணெய்யின் குறைவால் எப்படித் தீபம் வலியக் கேட்டினை விரும்புகின்றதோ, அதுபோல ஆத்மபாவனையோடு கூடியவன் ஸ்வாத்மாவிலேயே நிற்கின்றான். (௧௧௦)

घटसंवृतमाकाशं नीयमाने यथा घटे ।
घटो नीयेत नाकाशं तद्वज्जीवो नभोपमः ॥ १११ ॥

ரு௨. எப்படிக்கடத்திஞற் சூழப்பட்ட ஆகாசம் கடம் கொண்டுபோகப்படுங்கால் கொண்டுபோகப் படுவதுபோ லிருக்கின்றதோ, ஆனல் கடம் கொண்டு போகப்படுகின்றது ஆகாயம் கொண்டுபோகப்படுகிற தில்லையோ, அதுபோல ஜீவன் ஆகாயத்தையொத்தவ ஞவன். (௧௧௧)

भिन्ने कुम्भे यथाकाशमाकाशत्वं प्रपद्यते ।
विभिन्ने प्राकृते देहे तथात्मा परमात्मनि ॥ ११२ ॥

ருங. கடமுடைந்தபோது எப்படி ஆகாயம் ஆகா யத் தன்மையினை அடைகின்றதோ, அதுபோலப் பிராகிருததேக முடைந்தபோது ஆத்மா பரமாத்மா வினிலிருக்கின்முன். (௧௧௨)

इत्येवमधिकारेण सर्वज्ञेनाधिकारिणा ।
सर्वबन्धाद्विनिमुक्तः सर्वज्ञः सर्वगो भवेत् ॥ ११३ ॥

ருச. இவ்வாறு அதிகாரத்திஞல் சர்வஞ்ஞாதிகாரி யாகிய என்ஞல் சர்வபந்தங்களினின்றும் விடுபட்டவ

னைப் சர்வஞ்ஞனைய் எல்லாவற்றி னிலிருப்பவனாகின்றான். (கக௩)

तदागमान्संपरिहृत्य सर्वा-

ञ्शुद्धं गृहीत्वात्मसमाधियोगम् ।

अस्मात्परं नान्यदिहास्ति किंचि-

ज्ज्ञात्वैव संत्यज्य मनोविकल्पम् ॥ ११४ ॥

௬௫. அவ்வாகமங்க ளெல்லாவற்றையும் செவ்வையாய்ப் பரிகரித்து ஆத்மசமாதி யோகமாகிய சுத்தத்தினைக் கிரகித்து இதனின்மேலானது வேறொன்று இங்கு சிறிதுமில்லை யென்றறிந்து மனோவிகற்பத்தினைச் செவ்வையாய்விட்டு, (கக௪)

विज्ञानमेयं समुपास्य विद्वा-

न्विशल्यकायं सततं नियुक्तः ।

सर्वत्रगामी भवतीह मुक्त-

स्तद्धर्मधर्मी बहिरन्तसंस्थः ॥ ११५ ॥

௬௬. வித்வான் இவ்வாறு விஞ்ஞானத்தினை செவ்வையா யுபாசித்து, இடைவிடாது அதிற்பொருந்திய

வனாய் காயமில்லாததிற் பிரவேசிக்கின்றான். அத்தர்ம தர்மியாய் வெளியிலும் உள்ளிலுமிருப்பவனாய் எவ்விடத்துஞ் செல்பவனாய் இங்கு முக்தனாகின்றான். ()

सर्वज्ञता तृप्तिरनादिबोधः
स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः ।
अनन्तशक्तिश्च निरामयात्मा
विशुद्धदेहः स शिवत्वमेति ॥ ११६ ॥

ருள சர்வஞ்ஞத்தன்மை, திருப்தி, அநாதிபோதம், சுவதந்திரத்தன்மை, நித்தியம் குன்றாத சக்தி, அநந்த சக்தி, நிராமயாத்மா, விசுத்ததேகமென்னும் சிவத்துவத்தினை அவன் அடைகின்றான் (கககசு).

न जपो नार्चनं स्नानं न होमो नैव साधनम् ।
धर्माधर्मफलं नास्ति न पिण्डो नोदकक्रिया ॥११७॥

ருஅ. அவனுக்கு ஜபமில்லை, அர்ச்சனமில்லை, ஸ்நானமில்லை, ஹோமமில்லை, சாதனமில்லை, தர்மாதர்மபலமில்லை, பிண்டமில்லை, உதகக்கிரியை (நீரிறைத்தல்) இல்லை. (ககஎ)

नियमानि न तस्यास्ति नोपवासो विधीयते ।

प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च ब्रह्मचर्यव्रतानि च ॥ ॥ ११८ ॥

ளிக. அவனுக்கு நியமங்களில்லை, உபவாஸம் விதிக்க வில்லை, பிரவிருத்தியும் நிவிருத்தியும் பிரஹ்மசரிய விரதங்களுமில்லை. (கக அ)

अग्निप्रवेशनं नास्ति पतनं भृगुनोदके ।

शिवज्ञानामृतं पीत्वा विचरस्व यथासुखम् ॥ ११९ ॥

शिववच्छाश्वतः शुद्धः सृष्टिधर्मविवर्जितः ।

சுo-சுoஎ அக்கினிப்பிரவேசனமில்லை, பிருகுவால் கங்கையாதிநீரில் விழ்த லில்லை, சிவஞான மிருதத்தினைப்பருகி சிவனைப்போல சாசுவதனைச் சுத்தனைச் சிருஷ்டி தர்மமில்லாதவனைச் சுகமாய்த்திரிவாயாக. ()

सत्यं सत्यं पुनः सत्यं त्रिसत्यं समयः कृतः ॥ १२० ॥

अतः परतरं नास्ति विज्ञेयं कुत्रचिद्गुह ॥ १२१ ॥

சுக-சுகஉ சத்தியம் சத்தியம் மறுபடியும் சத்தியம், மும்முறை சத்தியமாகிய அது என்றுஞ் செய்யப் பட்டது. குகனே! இதனைவிட மேலானதாக அபரோக்ஷமாயறியத்தக்கது ஓரிடத்துமில்லை(கஉo-கஉஎ)

विमलेति सर्वभावान्विमलात्मा विमलबुद्धिरविमूढः ।
सर्वं विमलं पश्यति विमलो विमलेन भावेन ॥१२२॥

கூஉ-கூஉ௭. விமலாத்மாவும் விமலபுத்தியும் மூட புத்தி யில்லாதவனுமாகிய அவன் சர்வபாவங்களையும் விமலமாக்குகின்றான். விமலனான அவன் விமலமாகிய பாவத்தினால் எல்லாவற்றினையும் விமலமாகக் காண்கின்றான். (கஉக-கஉக௭)

इति स्वात्मसाक्षात्कारोपदेशप्रकरणम् ॥

சுவாத்ம ஸாக்ஷாத்காரோபதேசப்

பிரகரணம் முடிந்தது.

ஷடாத்மப் பிரகரணம்.

॥ षडात्मप्रकरणम् ॥

जाग्रजाग्रं जाग्रस्वप्नं तथा जाग्रसुषुप्तिकम् ।
जाग्रतुर्यं कालपरमतीतं परदर्शनम् ॥ १ ॥
विश्वग्रासोपशान्तं च शिवदर्शनमेव च ।
सायुज्यमिति भेदेन चोर्ध्वमेकादश स्मृताः ॥ २ ॥

க-உ. ஜாக்கிரஜாக்கிரம், ஜாக்கிரசொப்பனம், ஜாக்கிர சுழுத்தி, ஜாக்கிர துரியம், காலபரம், அதீதம், பரதரிசனம், விசுவக்கிராஸம், உபசாந்தம், சிவ தரிசனம், ஸாயுஜ்யமென்னும் பேதத்தால் ஊர்த்துவம் (மேல்)பதினொன்று கருதப்பட்டுள்ளன. ()

परं भूयः प्रवक्ष्यामि विमलीकरणोत्तमम् ।
यथात्मा सर्वमेवेति स्थितः षड्भेदविस्तरात् ॥ ३ ॥

ங. மேலும் உத்தமமான சுத்திகரித்தலைச் சொல்லுகின்றேன். எப்படி ஆத்மா எல்லாமுமே யாமென்று ஆறுபேத விஸ்தாரத்தால் நிற்கின்றது. (கஉச)

भूतात्मा ह्यन्तरात्मा च तत्त्वात्मा जीवसंज्ञितः ।
मन्त्रात्मा परमात्मा च तस्मात्परतरं न हि ॥ ४ ॥

ச. பூதாத்மா, அந்தராத்மா, தத்வாத்மா, ஜீவாத்மா, மந்திராத்மா, பரமாத்மா, அதற்குமேலானதில்லை (கஉரு)

पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाशमेव च ।
संयोगः सर्वभूतानां भूतात्मा संप्रकीर्तिताः ॥ ५ ॥

ரு. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சர்வபூதங்கள் சம்யோக மென்பவை பூத்ராத்மா வெனப்படும்.

पुरुषाधिष्ठितैर्बीजैस्तन्मात्रैर्बीजसंयुतैः ।
संभवन्ति महाभूता मलधातुसमन्विताः ॥ ६ ॥

சா. புருஷனு லதிஷ்டிக்கப்பட்ட பீஜங்களாலும் பீஜத்தோடுகூடிய தன்மாத்திரைகளாலும் மலதாதுவோடுகூடிய மகாபூதங்கள் சம்பவிக்கின்றன. (கஉஎ)

सर्वेन्द्रियसमायुक्तं शरीरमिति चोच्यते ।
विनाशोत्पत्तिरेवास्य तच्चाहारमयं विदुः ॥ ७ ॥

எ சர்வேந்திரியங்களோடுங் கூடியது சரீரமெனப் படுகின்றது. இதற்கு விநாசோற்பத்தியே யுளது. அதனை ஆஹாரமயமாயறிவர். (கஉஅ)

आहारस्य परीणामाद्रसोत्पत्तिर्भविष्यति ॥ ८ ॥

அ. ஆஹாரத்தின் பரிணாமத்தால் இரஸோற்பத்தியுண்டாகும். (கஉகூ)

रसाच्छोणितं शोणितान्मांसं मांसान्मेदो मेतसोऽस्थीन्यस्थिभ्यो मज्जा मज्जायाः शुक्रम् ॥ ९ ॥

கூ. இரஸத்தினின்று சோணிதமும், சோணிதத்தினின்று மாம்ஸமும், மாம்ஸத்தினின்று மேதசும் (கொழுப்பும்,) மேதசினின்று எலும்புகளும், எலும்புகளினின்று மஜ்ஜை (மூளை) யும் மஜ்ஜையினின்று சுக்கிலமும். (கஙo)

शुक्लशोणितसंयोगे वायुसंयोगाद्गर्भः संभूयते ॥१०॥

கo. சுக்கில சோணித சம்யோகத்தில் வாயு சம்யோகத்தினால் கர்பமுண்டாகின்றது. (கஙக)

यथाग्नीषोमीयं योनिः ॥११॥

கக. அக்கினி ஷோமீயம் யோனியாதல்போல். ()

तत्र शरीरमध्ये नाभिर्नाभिस्थाने मलः ॥ १२ ॥

கஉ. அங்குச் சரீரமத்தியில் நாபி, நாபிஸ்தானத்தில் மலம். (கஙஉ)

मलस्थाने सदा तिष्ठन्ति वादपित्तश्लेष्माणि इति त्रयो मलसंक्रमादृतुकालसंयोगात्पुंसो रेतआधिक्यादथ पुरुषो भवति ॥१३॥

கங. மலஸ்தானத்தில் எப்போதும் வாதபித்தசிலேஷ்மங்கள் நிற்கின்றன என்க. மூன்று மலங்களின் கலப்பினாலும் ருதுகால சம்யோகத்தினாலும் புருஷனது இரேதசின் (சுக்கிலத்தின்) ஆதிக்கியத்தினாலும் இனிப் புருஷனாகின்றான். (கஙங)

मातृरक्ताधिक्यात्स्त्री प्रजयाते ॥ १४ ॥

கச. தாயின் இரக்தாதிக்கியத்தினால் பெண் பிறக்கின்றது. (கஙச)

उभयोः साम्येन नपुंसकम् ॥१५॥

கரு. இரண்டன் சமத்தன்மையினால் அலியுண்டாகின்றது. (கஙரு)

अथ वा खञ्जकुब्जवामना जायन्ते ॥ १६ ॥

கசு. அல்லது நொண்டி, கூன், குறள் என்பன பிறக்கின்றன. (கஙசு)

परस्परानुकूलत्वादन्योन्यवायुपीडितानां स्त्रीपुंसां संयोग-वैषम्याच्छुक्लं तद्द्विविधं भवति ॥ १७ ॥

கஎ. பரஸ்பராநுகூலமாயிருத்தலால் ஒருவருக்கொருவர் வாயுவினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான ஸ்திரி புருஷர்களின் ஸம்யோக வைஷம்மியத்தினால் அச்சுக்கிலம் இருவிதமாகின்றது. (கக௲எ)

तेन युग्मं संभवति ॥ १८ ॥

கஅ. அதனால் இரட்டையுண்டாகின்றது. ()

एकरात्रोषितं कललं पञ्चरात्रेण बुद्बुदम् ॥१९॥

ககூ. ஒரு ராத்திரி தங்கியது கலல (குழம்புபோன்றது)மும் பஞ்சராத்திரியினால் புற்புதமு(குமிழியு)ம்.

सप्तरात्रेण मांसपेशी संभवति ॥२० ॥

உ0. ஏழுராத்திரியினால் மாம்ஸப்பைபோலாகின்றது. (கச0)

द्विसप्तरात्रेण मांसपिण्डाकृतिर्भवति ॥२१॥

உக. பதினான்கு ராத்திரியினால் மாம்ஸபிண்டவடிவமாகின்றது. (கசக)

मासादभ्यन्तरे बाहुरंसो जायते ॥२२॥

உஉ. மாசத்தினுள்ளே கைகளுந் தோள்களு முண்டாகின்றன.

मासद्वयेन हस्तपादाङ्गुष्ठादयो जायन्ते ॥ २३ ॥

உஙா. மாசமிரண்டில் கைகால் விரல் முதலியன பிறக்கின்றன.

त्रिभिर्मासैर्जरायुस्नायुत्वङ्मर्माणि भवन्ति ॥ २४ ॥

உச. மூன்றுமாஸங்களால் கருப்பை நரம்பு தோல் மர்மமென்பன உண்டாகின்றன.

चतुर्भिर्मासैर्वंशपृष्ठे उदरं कटिश्च भवन्ति ॥ २५ ॥

உரு. நான்கு மாஸங்களால் முதுகெலும்பு, முதுகு, வயிறு, கடி (இடை) என்பன உண்டாகின்றன.

पञ्चभिर्मासैः शिरोललाटकर्णनासा भवन्ति ॥ २६ ॥

உசா. ஐந்து மாஸங்களால் சிரசு, நெற்றி, காது, நாசி யென்பன உண்டாகின்றன.

षड्भिर्मासैश्छिद्राणि भवन्ति ॥ २७ ॥

உஎ. ஆறு மாதங்களால் துவாரங்களுண்டாகின்றன.

सप्तभिर्मासैः शरीरस्य व्यक्तिर्भवति ॥ २८ ॥

உஅ. ஏழு மாஸங்களால் சரீரத்தின் வியக்தியுண்டாகின்றது.

अष्टभिर्मासैः पूर्णाकृतिर्भवति ॥ २९ ॥

உகூ. எட்டு மாஸங்களால் பூர்ணவடிவமாகின்றது.

नवभिर्मासैः समायुक्तचेतनो भवति ॥ ३० ॥

௩௦. ஒன்பது மாஸங்களால் சேதனத்தோடு கூடியதாகின்றது.

पूर्वजातिं स्मरति ॥ ३१ ॥

௩௧. பூர்வ ஜாதியை ஸ்மரிக்கின்றது.

सोऽहमित्येव चिन्तयति ॥ ३२ ॥

௩௨. ஸோஹமென்றே சிந்திக்கின்றது.

चेष्टयति ॥ ३३ ॥

௩௩. சேஷ்டிக்கின்றது.

घटाद्घट इवाम्बुनोपलभ्यते ॥ ३४ ॥

௩௪. கடத்தினின்றும் கடம்போல நீரிலறியப்படுகின்றது.

सूक्ष्मत्वादाकाशेऽनिलो यथा ॥ ३५ ॥

௩௫. சூக்ஷ்மமாயிருத்தலால் ஆகாயத்தில் வாயு போன்றிருக்கின்றது.

तस्मात्पञ्चात्मकसमायुक्तं चेतनम् ॥ ३६ ॥

௩௬. ஆதலால் ஐந்து வடிவத்தோடு கூடியதாம் சேதனம்.

बुद्धिरहंकारो मनः प्रकृतिश्च प्रकृतेः पुरुषश्च मनसा संकल्पं करोति ॥ ३७ ॥

௩௭. புத்தி அகங்காரம் மனம் பிருகிருதியென்பன. பிரகிருதியினால் புருஷன் மனதாற் சங்கற்பத்தினைச் செய்கின்றான்.

अहंकारेणाभिमानं करोति ॥ ३८ ॥

௩௮. அகங்காரத்தினால் அபிமானத்தினைச் செய்கின்றான்.

बुद्ध्याध्यवसायं करोति ॥ ३९ ॥

௩௯. புத்தியினால் நிச்சயத்தைச் செய்கின்றான்.

स एव मनसा युक्त इन्द्रियैः सह युज्यते ॥ ४० ॥

௪0. அவனே மனதோடு பொருந்தியவனாய் இந்திரியங்களோடு கூடுகின்றான். அதனால் இந்திரியங்கள் அர்த்தங்களில் நித்தியமுமே பிரவர்த்திக்கின்றன.

इत्येवं प्रकृतिस्वभावं शरीरं प्रत्ययैश्चेष्टितव्यम् ॥ ४१ ॥

௪௧. இவ்வாறு பிரகிருதிஸ்வபாவமான சரீரம் பிரத்தியயங் (விருத்தி) களால் சேஷ்டிக்கத்தக்கதாம்.

भासत्वात्सत्त्वं रजस्तम इति पुरुषस्य स्वभावभेदं कुर्वन्ति ॥ ४२ ॥

௪௨. விளக்கத்தன்மையால் சத்துவம், இரஜஸு, தமசு என்று புருஷனது ஸ்வபாவ பேதத்தினைச் செய்கின்றது.

सत्त्वं प्रकाशकं भावं रजो रागात्मकं गुह ।
तमो मोहात्मकं भावमुत्पादयति देहिनाम् ॥ ४३ ॥

௪௩. குகனே! சத்துவம் பிரகாசிப்பதான தன்மையினையும், இரஜசு இராகவடிவினதான தன்மையினையும், தமசு மோகவடிவினதான தன்மையினையும் தேகிகளுக்குண்டுபண்ணுகின்றது.

सत्त्वात्संजायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च ।
तमसोऽसत्यमज्ञानं प्रमादालस्यमेव च ॥ ४४ ॥

சச. சத்துவத்தினின்றும் ஞானம் பிறக்கின்றது. இரஜஸினின்றும் லோபமே பிறக்கின்றது. தமஸினின்றும் அசத்தியம், அஞ்ஞானம், பிரமாதம், சோம்பல், என்பவைகளே பிறக்கின்றன.

सत्त्वात्सत्यं दया स्थैर्यं विनयः स्थैर्यमेव च ।
रजसः क्रोधदम्भौ च निर्दयत्वं च जायते ॥ ४५ ॥

சரு. சத்துவத்தினின்றும் சத்தியம், தயை, தைரியம், விநயம், ஸ்தைரியம் (உறுதி) என்பனவும், இரஜஸினின்று குரோத டம்பங்களும், தயையின்மையும் பிறக்கின்றன.

ऊर्ध्वं गच्छन्ति सत्त्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।
जघन्यगुणवृत्तिस्था अधो गच्छन्ति तामसाः ॥ ४६ ॥

சசா. சத்துவத்திருப்பவர் மேற்செல்லுகின்றனர். இராஜஸர் மத்தியில் நிற்கின்றனர். தீயகுண விருத்திகளிலிருப்பவராகிய தாமதர்கள் கீழ்ச்செல்லுகின்றனர்.

रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं वर्धति षण्मुख ।
रजः सत्त्वं तमश्चैव तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ ४७ ॥

சஎ. ஷண்முகனே! இரஜஸ்தமஸ்களை யடக்கிச் சத்துவம் வளர்கின்றது. சத்துவ தமஸ்களை யடக்கி இரஜஸ் வளர்கின்றது. சத்துவரஜஸ்களை அடக்கித் தமஸ் விருத்தியாகின்றது.

यं सेवते च पुरुषो अतिसङ्गात्सदा गुणम् ।
सोऽस्याप्यभ्यधिको भूत्वा स्वधर्मे विनियोजयेत ॥

சஅ. புருஷன் அதிக சங்கத்தினல் எப்போதும் எந்தக் குணத்தினைச் சேவிக்கின்றானே, அது இவனுக்கு அதிகமாய் ஸ்வதர்மத்தில் பொருத்துகின்றது.

एवमेककपालस्य षोडश पार्श्वपटलानि भवन्ति ॥४९॥

சகூ. இவ்வாறு ஒரு கபாலத்திற்கு பதினறு பக்கபடலங் (விலாவெலும்பு) களாகின்றன.

त्रीण्यस्थिशतानि ॥ ५० ॥

ருO. முந்நூறு எலும்புகள்.

नव स्नायुशतानि नव द्वाराणि मज्जा पञ्चप्रस्था मेद प्रस्थद्वयम् ॥ ५१ ॥

ருக. ஒன்பது நூறு நரம்புகள், ஒன்பது துவாரங்கள், மஜ்ஜை ஐந்துபடி, மேதசு இரண்டுபடி.

तिस्रोऽर्धं रोमकोटयः ॥ ५२ ॥

ருஉ. மூன்றுகோடிக்கு மேற்பட்டது அதாவது மூன்றரைக்கோடி உரோமங்கள்.

एकादशोत्तरं मर्मशतम् ॥ ५३ ॥

ருங. ஆயிரத்து நூற்றுக்குட்பட்ட மூட்டுக்களும்.

द्रवस्य पलान्यष्टौ रुधिरस्याढकद्वयं द्वादश पलानि शिश्नजिह्वा ॥ ५४ ॥

ருச. திரவம் (ஊனீர்) எட்டுபலம். ரக்தம் இரண்டு மரக்கால். ஆண்குறியும் நாவும் பன்னிரண்டுபலம்.

वृषणं सार्धपलपञ्चकम् ॥ ५५ ॥

ருரு. பீஜங்கள் ஐந்தரைப்பலம்.

शुक्रस्य कुडुवत्रयम् ॥ ५६ ॥

௫௬. சுக்கிலம் குடவம் மூன்று.

पित्तस्याढकम् ॥ ५७ ॥

௫௭. பித்தம் ஒரு மரக்கால்

सप्त शिराशतानि च ॥ ५८ ॥

௫௮. எழுநூறு நரம்புகள்.

अनियतं मूत्रपुरीषमाहारस्यानियतभावाद्विज्ञेयम् ॥५९॥

௫௯. ஆகாரம் நியமமில்லாததா யிருத்தலின் மலமூத்திரமும் நியமமில்லாததா மென்றறிக.

एवंविधोऽयं भूतात्मा पुरुष इति चोच्यते ॥ ६० ॥

௬௦. இத்தன்மைய இப் பூதாத்மா புருஷ னென்று சொல்லப்படுகின்றான்.

योऽन्तरे वर्तते शब्दस्तस्य वाचा प्रवर्तकः ।
प्राणापानसमायोगात्सोऽन्तरात्मा प्रकीर्तितः ॥ ६१ ॥

௬௧. எந்தச்சத்தம் உள்ளே இருக்கின்றதோ, அதன் பிரவர்த்தகம் வாக்காம். பிராணாபான சம்யோகத்தினால் அது அந்தராத்மா வெனப்படும்.

तस्माच्च सर्वशास्त्राणि संस्कृतप्राकृतानि च ।
देशभाषादिभिर्नित्यं विधिवत्संप्रवर्तते ॥ ६२ ॥

௬௨. அதனின்றும் சம்ஸ்கிருத பிராகிருத சர்வ சாஸ்திரங்களும் தேசபாஷாதிகளாலும் நித்தியம் விதிப்படிப் பிரவர்த்திக்கின்றன.

पशवश्च मृगाश्चैव पक्षिणश्च सरीसृपाः ।
यावन्तः केचन सत्त्वा उच्चरन्ति सदा तु तम् ॥६३॥

௬௩. பசுக்கள் மிருகங்கள் பக்ஷிகள் பாம்புகள் என்னும் எவ்வளவு சத்துவங்களுண்டோ, அவை எப்போதும் அதனை உச்சரிக்கின்றன.

सूक्ष्मा वै पञ्च तन्मात्रा मनोऽहंकार एव च ।
बुद्धिरष्टगुणा ज्ञेया गुणाव्यक्तं च पौरुषम् ॥ ६४ ॥
कला कालस्तथा माया विद्याविद्येश्वरं च यत् ।
सदाशिवं तथा तत्त्वं वैन्दवं शान्तमेव च ॥ ६५ ॥

௬௪-௬௫. சூக்ஷ்மமான பஞ்சதன்மாத்திரைகள் மனம் அகங்காரம் புத்தி யென்னும் எட்டுக்குணங்களும்,

முக்குணங்களும், அவ்வியக்தம். (பிரகிருதி) புருஷதத்துவம், கலை காலம் மாயைவித்தை என்பனவும் சுத்த வித்தை, ஈசுவரன், சதாசிவம் (சாதாக்கியம்) வைந்தவ தத்துவம் (சக்தி) சாந்தம் (சிவம்) என்பனவுமாகிய

एतेषां चैव संयोगात्तत्त्वात्मा पुरुषः स्मृतः ।
ततस्तैर्जगत्कृत्स्नं पाशाश्चैते मलात्मकाः ॥ ६६ ॥

௬௬. இவற்றின் சையோகத்தினால் புருஷன் தத்துவாத்மாவெனப்படுகின்றான். இவற்றால் ஜகத்து முழுவதும் விரிந்துள்ளது. இவை மல வடிவமான பாசங்களெனப்படும்.

सुसूक्ष्मा सर्वगा नित्या सहजा सर्वजन्तुषु ।
प्रकृतिश्चैव बोद्धव्या प्रक्रिया च निगद्यते ॥ ६७ ॥

௬௭. மிகச் சூக்ஷமமும் எல்லாவற்றிலிருப்பதும் நித்தியமும் சர்வஜந்துக்களிடத்தும் ஸஹஜமுமாம். பிரகிருதியென்றே அறியத்தக்கதாம். பிரக்கிரியையென்றும் சொல்லப்படும்.

न परं प्रक्रियाज्ञानान्न शिवाद्व्यापकं परम् ।
न योगात्परतरः सिद्धिर्न शमात्परमंसुखम् ॥ ६८ ॥

கஅ. பிரக்கிரியா ஞானத்தினும் மேலானதில்லை. சிவத்தினும் மேலான வியாபகமின்று. யோகத்தினும் மேலான தாய்ச்சித்தியில்லை. சமத்தினும் மேலான சுகமில்லை.

उदयो यस्य तत्त्वस्य देहे भवति षण्मुख ।
तदात्मकं सदा देहि विकारमनुवर्तते ॥ ६९ ॥

கசு. ஷண்முகனே ! எந்தத்தத்துவத்தின் உதயம் தேகத்திலுண்டாகின்றதோ, அவ்வடிவமான விகாரத்தினை எப்போது தேகி அநுசரிக்கின்றான் ?

यस्मिंश्चरति भूतात्मा तत्तत्त्वं प्रविसर्पते ।
अभिभूय सर्वतत्त्वानि स च तन्मयतां व्रजेत् ॥ ७० ॥

எ0. எதில் பூதாத்மா சரிக்கின்றானோ அத்தத்துவம் சலிக்கின்றது, சர்வதத்துவங்களையும் அடக்கி அவன் தன்மயத்துவமடைவன்.

मुहुर्मुहुः सदा देही सर्वतत्त्वैरनुक्रमात् ।
संचरत्यविभक्त्या तु व्यापकत्वं च सर्वदा ॥ ७१ ॥

எக. அடிக்கடி எப்போது தேகி சர்வ தத்துவங்

களோடும் தொடர்பாக வேற்றுமையின்றிச் சஞ்சரிக்கின்றான். எப்போதும் வியாபகத்துவமுமுளது.

तच्च तस्य सदा स्कन्द तत्त्वभावैः पृथग्विधैः ।
लक्ष्यते व्यापकस्यापि उदयास्तमनास्थितिः ॥ ७२ ॥

எஉ. ஸ்கந்தா! அதுவும் அவனுக்கு எப்பொழுதும் வெவ்வேறுவிதமான தத்துவ பாவங்களால் இலக்ஷிக்கப் படுகின்றது. வியாபகனுக்கும் (தத்துவங்களான) உதயாஸ்தமனஸ்திதி யுளது.

तथा तत्त्वाधिपान्भावान्प्रगृह्णाति षडानन ।
सर्वधर्ममयो ह्यात्मा यथाकामं प्रकल्पयेत् ॥ ७३ ॥

எ௩. ஷண்முகனே! அவ்வாறு தத்துவாதிபர்களாகிய பாவங்களைக் கிரகிக்கின்றது. சர்வ தர்மமயமான ஆத்மா விரும்பியவண்ணம் கற்பிக்கக்கூடும்.

यस्मिन्स्थितो रतिं याति तमेव परिसेवते ।
तस्मिन्तत्त्वे स्थितिं विद्यात्ततः कर्म समाचरेत ॥ ७४ ॥

எச. எதில்நின்று இரதியினையடைகின்றதோ அதனையே சேவிக்கின்றதோ, அந்தத் தத்துவத்தில் ஸ்திதி

யினை அறிக. அதனால் கர்மத்தினை ஆசரிக்கக்கடவன்.

तस्मादेव विदित्वा तु शिवतत्त्वे निरामये ।
निर्विकारो निराधारे रतिं कुर्याद्विचक्षणः ॥ ७५ ॥

எரு ஆகையினாலே புத்திமான் அறிந்து நிராமய மும் நிர்விகாரமும் நிராதாரமுமான சிவதத்துவத்தில் இரதியினைச் செய்யவேண்டும்.

न पुनर्मोहमायाति तस्मिंश्चैव षडानन ।
स्थित्वाऽस्मिन्नन्तकालेऽपि परं निर्वाणमाप्नुयात् ॥ ७६ ॥

எசு. அறுமுக! அதன்கணின்று மறுபடியும் மோக த்தினை யடையான். இதில்நின்று கடைசிக்காலத்திலும் பரமான நிர்வாணத்தினை அடைவான்.

देही सर्वगतः सूक्ष्मः पुराणः शाश्वतो ध्रुवः ।
व्यापकः सर्वतत्त्वानामजोऽव्यक्तः सनातनः ॥ ७७ ॥

எள. தேகி எல்லாவற்றிலுமிருப்பவன், சூக்ஷ்மன், புராணன், சாசுவதன், துருவன், ஸர்வ தத்துவங் களின் வியாபகன், அஜன், அவ்வியக்தன், ஸநாதனன்.

अस्वतन्त्रो निबद्धश्च चिन्मात्रो मलदूषितः ।
स मूढो नित्यसंसारी किंचिज्ज्ञोऽनीश्वरोऽक्रियः ॥७८॥

எ அ அசுவதந்திரன், கட்டுடையவன், சின்மாத்திரன், மலத்திஞற்றூஷிக்கப்பட்டவன், மூடத்தன்மையுடையவன், நித்தியசம்ஸாரீ, கிஞ்சிஞ்ஞன், அநீசுவரன் கிரியையின்றியவன்.

पशुधर्मोऽस्य संज्ञेयः शिवधर्मस्ततोऽन्यथा ।
पशुधर्मोदयः पुंसो ह्यनेकाकाररूपधृक् ॥ ७९ ॥

எகூ இவனுடைய பசு தர்மம் செவ்வையாய் அறியத்தக்கதாம். சிவதர்மம் அதனினும்வேறனதாம். பசுதர்மத்திஞல் இப்புருஷன் அநேகாகாரவடிவந்தரிப்பவனாகின்றன்.

आत्मा जन्तुः पुमान्देही पुरुषः पुद्गली तथा ।
जीवः कपाली क्षेत्रज्ञः पर्यया एवमादयः ॥ ९० ॥

அ० ஆத்மா, ஜந்து, புமான், தேகி, புருஷன், புற்கலன், ஜீவன், கபாலி, க்ஷேத்திரஞ்ஞன் என்னும் இவை முதலியன பரியாயங்களாம்.

सर्वे धर्मात्मनः सन्ति संयुक्तः सर्वकर्मभिः ।
सर्वान्देहानवाप्नोति याति सर्वासु योनिषु ॥ ९१ ॥

௯௧. சர்வதர்மங்களும் ஆத்மாவுக்கிருக்கின்றன. சர்வ கர்மங்களோடுங் கூடியவனைச் சர்வயோனிகளும் சர்வ தேகங்களை அடைகின்றான்.

यावन्नोत्पद्यते ज्ञानं तावद्भ्रमति कर्मणा ।
अज्ञानावृतदेहस्तु दुःखशोकपरिप्लुतः ॥ ९२ ॥

௯௨. எதுவரையிலும் ஞானமுண்டாகவில்லையோ அதுவரையில் அஞ்ஞானத்தினால் மறைக்கப்பட்ட தேகனைத் துக்கசோகங்களால் மூழ்கியவனைக் கர்மத்தினால் சுழலுகின்றான்.

ज्ञानंलब्ध्वा परां शान्तिमाचिरेणाधिगच्छति ।
तदा तु सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते ॥ ९३ ॥

௯௩ ஞானமடைந்து தாமதமின்றி மேலான சாந்தத்தினை அடைகின்றான். அப்போது சர்வதுக்கங்களின் நாசம் இவனுக்குண்டாகின்றது.

॥ भूतात्मादिप्रकरणं समाप्तम् ॥

பூதாத்மாதிப் பிரகரணம் முடிந்தது.

॥ मन्त्रपुरुषप्रकरणम् ॥
மந்த்ரபுருஷப் பிரகரணம்.

अतः परं प्रवक्ष्यामि पुरुषं मन्त्रविग्रहम् ।
सर्वशोकहरं दीप्तं सर्वपापहरं परम् ॥ ९४ ॥

க. இதற்குமேல் சர்வசோகங்களைக் கெடுப்பவனும் பிரகாசமுடையவனும், சர்வ பாவங்களையுங் கெடுப்பவனும் பரனுமான மந்திரவிக்கிரக புருஷனைக்கூறுகின்றேன்.

सदेवासुरयक्षाणां किंनराप्सररक्षसाम् ।
पितृमातृगणानां च सिद्धविद्याधरादिषु ॥ ९५ ॥

உ. தேவாஸுரயக்ஷர்களிடத்தும், கின்னராப்ஸர ரக்ஷஸுகளிடத்தும், பிதுருமாதுருகணங்களிடத்தும், சித்த வித்தியாதரர் முதலியோரிடத்தும்,

नागगन्धर्वतिर्यक्षु पिशाचानां च मानुषां ।
शिवादिसर्वतत्त्वानां मन्त्रा विद्यन्ति शाश्वताः ॥९६॥

ந. நாககந்தர்வ திரியக்குகளிடத்தும், பிசாசு

களிடத்தும், மனிதர்களிடத்தும், சிவ முதலான சர்வ தத்துவங்களிலும் மந்திரங்கள் சாசுவதமாயிருக்கின்றன.

नास्ति मन्त्रैर्विना किंचित्सर्वं स्थावरजङ्गमम् ।
सत्त्वाः केचन यावन्तो मन्त्राधिष्ठितविग्रहाः ॥ ९७॥

ச. ஸ்தாவர ஜங்கமமான யாவும் மந்திரங்களின்றிச் சிறிதுமில்லை. எவ்வளவு சில சத்துவங்களிருக்கின்றனவோ அவை மந்திராதிஷ்டித விக்கிரகங்களாம்.

यस्य यस्य हि तत्त्वस्य आदिमं तु यदक्षरम् ।
षष्ठं त्रयोदशान्तं च तस्मिंस्तस्मिन्नियोजयेत् ॥ ९८॥

ரு. எந்த எந்தத் தத்துவத்தின் முதலாவதான எழுத்து எதுவோ ஆறுவது பதின்மூன்றுவது எதுவோ அதனை அதில் அதில் பொருத்துக.

तं तु मन्त्रं विजानीयात्सर्वतत्त्वात्मकं परम् ।
बिन्दुनालंकृतं मूर्ध्नि सर्वकामफलप्रदम् ॥ ९९ ॥

௬. சர்வதத்துவ வடிவினது, பரமும், உச்சியில் விந்துவினால் அலங்கரிக்கப் பட்டதும், விரும்பு மெல்லாப்பயன்களையுந் தருவதுமான அம்மந்திரத்தினை அறிக.

तेषामङ्गानि युञ्जीत न ब्रह्मास्तेषु कीर्तिताः ।
दीर्घैर्भिन्नाः स्मृता ह्यङ्गा नेत्रोऽनुस्वारसंयुतः ॥१००॥

௭. அவற்றின் அங்கங்களைப் பொருத்துக, பிரஹ்மங்கள் அவற்றிற் சொல்லப்படவில்லை. அங்கங்கள் தீர்க்கங்களினால் வேறுபட்டனவாகக் கருதப்படுகின்றன. நேத்திரமந்திரம் அநுஸ்வார (ं) த்தோடு கூடியதாம்.

सविसर्गस्ततो ह्यस्त्रः सोऽनुस्वारविवर्जितः ।
इतरेषां तु बीजानां मूर्ध्नि बिन्दुं प्रदापयेत् ॥ १०१ ॥

௮. அஸ்த்திரம் விஸர்கத்தோடுகூடியதாம். அது அநுஸ்வாரமின்றியதாம். மற்றைய பீஜங்கட்குத் தலையில் பிந்துவினைக் கொடுப்பிக்கவேண்டும்.

ओंकारदीपिता मन्त्रा नमस्कारान्तयोजिताः ।
अर्चने संप्रयोक्तव्या होमे स्वाहान्तयोजिताः ॥१०२॥

கூ. ஓங்காரத்தினால் பிரகாசிக்கப்பட்டனவும் நமஸ்காரம் ஈற்றிற் சேர்க்கப்பட்டனவுமாகிய மந்திரங்கள் அர்ச்சனத்தில் பிரயோகிக்கத்தக்கனவாம். ஸ்வாஹா ஈற்றிற் சேர்க்கப்பட்ட மந்திரங்கள் ஹோமத்தில் பிரயோகிக்கத்தக்கனவாம்.

आवाहनार्घ्यपात्रेषु स्थापनाचमनेषु च ।
स्नपने मन्त्रविन्यासे धारणाध्यानकर्मसु ॥ १०३ ॥

கo. ஆவாஹ நார்க்ய பாத்திரங்களிலும், ஸ்தாபந ஆசமநங்களிலும், ஸ்நபநமந்திர விநியாஸங்களிலும், தாரணாதியாந கர்மங்களிலும்,

पूजाबलिविधानेषु जपहोमक्रियासु च ।
शिवस्य यो विधिः प्रोक्तः सर्वकर्मक्रमेषु च ॥ १०४ ॥
सर्वेषामेव तत्त्वानां तं विधिं परिकल्पयेत् ।
अनुक्तं यद्भवेत्किंचित्तत्सर्वं हृदयेन तु ॥ १०५ ॥

கக-கஉ. பூஜா பலி விதாநங்களிலும், ஜப ஹோமக் கிரியைகளிலும் சர்வ சர்வ கர்மக்கிரமங்களிலும்,

சிவனுக்கு எந்த விதி சொல்லப்பட்டதோ. அந்த விதியினைச் சர்வதத்துவங்களுக்கும் கற்பிக்கவேண்டும். சொல்லப்படாதது யாதொன்றுண்டோ அது முழுவதும் இருதயத்திற் செய்யத்தக்கதாம்.

एवं विधिं विधानज्ञो बुद्ध्वा कर्म समारभेत् ॥ १०६ ॥

௧௩. இவ்வித விதியினை விதாரமுணர்பவனாகிய மந்திரவித்து சர்வதத்துவங்களிலும் புத்தியினலுணர்ந்து கர்மத்தினை ஆரம்பிக்கக்கடவன்.

यो यस्यैव भवेन्मन्त्रो वाच्यवाचकभेदतः ।
स्थूलसूक्ष्मपरः सो हि मन्त्रात्मा पुरुषः स्मृतः ॥१०७॥

௧௪. எது எதன் மந்திரமாகுமோ வாச்சிய வாசக பேதத்தினல் ஸ்தூல சூக்ஷ்மபரமாகுமோ அதுவே மந்திராத்மா புருஷனென்று கருதப்படுகின்றன்.

स्थूलस्तु वाचिकं सिद्धिं सूक्ष्मो योगं च यच्छति ।
परः परमनिर्वाणं यं प्राप्य न निवर्तते ॥ १०८ ॥

௧௫. ஸ்தூலம் வாசிகசித்தியினையும் சூக்ஷ்மம் யோகத்தினையும் தருகின்றது. பரமானது எதனை

யடைந்து மறுபடியும் திரும்பமாட்டானோ அந்தப் பரம நிர்வாணத்தினைத் தருகின்றது.

यथा प्रदीपः प्रतिबुध्यमानो भवत्यनेकः पुनरेक एव ।
तथा हि मन्त्रः परिकल्प्यमानो भवत्यनेकः पुनरेक एव ॥

௧௬. எப்படித் திபம் தனித்தனி கொளுத்தப்பட்டதாய் அநேகமாகின்றதோ, மறுபடியும் ஒன்றேயாமோ, அப்படியே மந்திரமும் கற்பிக்கப்பட்டபோது அநேகமாகின்றது, மறுபடியும் ஒன்றேயாகின்றது.

यथाम्भसोऽनेकविधस्य लोके जात्यन्तरं ह्येकमनेकरूपम् ।
तथैव मन्त्रस्य च वेदितव्यं जात्यन्तरं ह्येकमनेकरूपम् ॥

௧௭. எப்படி உலகத்தில் அநேகவிதமான ஜலத்திற்கு ஜாதிபேதமும் ஒன்றென்பதும் பல வடிவமும் அறியத்தக்கதா யிருக்கின்றதோ, அதுபோல மந்திரத்திற்கும் ஜாதிபேதமும் ஒன்றாதலும் அநேகவடிவமும் அறியத்தக்கதாம்.

यमेव साधयेन्मन्त्रं तमात्मानं प्रकल्पयेत् ।
तदात्मकाः स्मृता ह्यङ्गा बाहिरन्तर्विभागशः ॥११॥

௧௮. எம்மந்திரத்தினைச் சாதிப்பனோ அதனைத் தானாகக் கற்பிக்கக்கடவன், வெளி உள் விபாகத்தினால் அங்கங்களும் அவ்வடிவினவாகக் கருதப்படுகின்றன.

यस्य यादृग्विधं रूपं व्रतं तस्यैव तादृशम् ।
तादृशोऽप्युपचारस्तु मन्त्रदेवानुरूपतः ॥ ११२ ॥

௧௯. எதற்கு எத்தன்மைய வடிவமுளதோ அதற்கு அத்தன்மையதே விரதம். மந்திர தேவதாநுசாரமாக அத்தன்மையதே உபசாரமுமாம்.

शास्त्रोपदिष्टमार्गेण यथारूपं प्रकल्पयेत् ।
तथारूपो भवेन्मन्त्रस्ततः कर्म प्रसाधयेत् ॥ ११३ ॥

௨௰. சாஸ்திரத்துபதேசிக்க வழியாய் எத்தன்மைய வடிவம் கற்பிப்பனோ, அத்தன்மைய வடிவினதாகின்றது மந்திரம்; அதனால் கர்மத்தினைச்சாதிக்கக்கடவன்.

श्रोतुर्भावविशेषात्तु वर्णरूपं पृथग्विधम् ।
सर्वोपाश्रयसंपन्नं स्फटिकोपलवद्यथा ॥ ११४ ॥

உக. சுரோதாவின் பாவவிசேஷத்தினால் வர்ணம் ரூபம் வெவ்வேறுவிதமாம். சர்வோபாதிரயங்களின் றன்மையைப் பொருந்தும் ஸ்படிகக் கற்போல.

इति मन्त्रात्मपुरुषः प्रोक्तः सर्वार्थसाधकः ।
सर्वज्ञः सर्वगश्चैवसर्वरूपमयो हि सः ॥ ११५॥

உஉ. இவ்வாறு மந்திரவடிவ புருஷன் சொல்லப் பட்டனன். ஸர்வார்த்தத்தினைச் சாதிப்பவனும் சர்வஞ்ஞனும், எல்லாவற்றிருப்பவனும் சர்வ ரூபமயனும் அவனே.

परात्परतरं वक्ष्ये मन्त्रातीतं निरञ्जनम् ।
निरामयं निराकारं वर्णरूपविवर्जितम् ॥ ११६ ॥

உங. மந்திராதீதமும், நிரஞ்சனமும் நிராமயமும் நிராதாரமும் வர்ணரூபங்களில்லாததுமான பரத்திற் கும் பரமாயுள்ளதனைச் சொல்லுகின்றேன்.

सर्वज्ञः सर्वगः शान्तः सर्वात्मा सर्वतोमुखः ।
अतीन्द्रियो निरालम्बः सुसूक्ष्मः शाश्वतोऽव्ययः ॥ ११७॥

உச. அவன் சர்வஞ்ஞன், சர்வகன், சாந்தன், சர்வாத்மா, சர்வதோமுகன், அதீந்திரியன், நிராலம்பன், நற்சூக்குமன், சாசுவதன், அவ்வியயன்.

सुनिष्कलो निरालम्बोऽनाख्येयो व्यापको ध्रुवः ।
निरौपम्योऽप्रमेयश्च परमात्मा प्रकीर्तितः ॥ ११८ ॥

உரு. நன்னிஷ்களன், நிராலம்பன், சொல்லப்படாதவன், வியாபகன், துருவன், உவமிக்கப்படாதவன், அளக்கப்படாதவன், பரமாத்மாவெனப்படுவன்.

यादृशेन तु भावेन पुरुषोपास्यते यदा ।
एकधा बहुधा चैव तथैव प्रतिपद्यते ॥ ११९ ॥

உகூ. எப்போது எத்தன்மைய பாவனையி... ஷன் ஒரு தன்மையாகவும் பல தன்மையாக... சிக்கப்படுகின்றானோ, அத்தன்மையாகவே அ... கின்றான்.

यमेव चिन्तयेद्रूपं सर्वमात्मनि विद्यते ।
सर्वकामप्रदो ह्यात्मा प्रोक्तः षड्भेदविस्तरः ॥ १...

உஎ. எந்தரூபத்தினைச் சிந்திப்பனோ அது எல்லாம் ...யிலிருக்கின்றது. விரும்பியவற்றையெல்லாம் கொடுக்கும் ஆத்மா ஆறு பேதவிரிவாய்ச்சொல்லப்பட்டுளது.

भूतात्मा ह्यन्तरात्मा च तत्त्वात्मा जीवसंज्ञितः ।
मन्त्रात्मा परमात्माख्यश्चैकोऽपि बहुधा स्थितः ॥१२१॥

உஅ. பூதாத்மா, அந்தராத்மா, தத்துவாத்மா ஜீவாத்மா, மந்திராத்மா, பரமாத்மா, என்று ஒருவனேயினும் பலவிதமாய் நிற்கின்றான்.

भूतात्मा भूतसंयोगात्तत्त्वात्मा तत्त्वसंस्थितः ।
... मन्त्रमयो ज्ञेयो ह्यन्तरात्मा गिरान्वितः ॥ १२२ ॥
निरामय ... खदुःखानां प्रकृतिस्थो गुणान्वितः ।
सर्वज्ञः सर्व... त्रन तेषामेभिर्मुक्तः परस्तु सः ॥ १२३ ॥

உ௬. மந்... பூதச்சேர்க்கையால் பூதாத்மா, தத்துவத்... தத்துவாத்மா மந்திரமயன் மந்திராத்மா. ...கூடியவன அந்தராத்மா, பிரகிருதியிலிருப்பவனும் குணங்களோடு கூடியவனும் சுகதுக்கங் ... நிராதாரமும் ... கும் பரமாயு...

களின் போக்தாவுமாய் அவற்றின் ஜீவகமாயிருப்பவன் ஜீவாத்மா, இவற்றினின்று விடுபட்டவனாயிருப்பவன், அவன் பரமாத்மா.

सर्वरूपं यदैश्वर्यं नित्ययुक्तो ह्यवाप्नुयात् ।
प्राप्तोऽपि स द्विधा भावी पुनर्भवमवाप्नुयात् ॥ १२४ ॥

௧௨௪. ஸர்வரூபமான ஐசுவரியத்தினை நித்தியயுக்தன் அடைகின்றான். அடைந்தவனாயினும் அவன் இருவகைப் பாவமுடையவனாயின் மறுபடியும் பிறத்தலை யடைவான்.

प्राग्यत्नेन परीक्षेण क्षयात्पापस्य कर्मणः ।
तत्त्वविश्लेषकाले च अद्वैतं प्रतिपद्यते ॥ १२५ ॥

௧௨௫. முன்முயற்சியாற் பரீக்ஷையால் பாபகர்மத்தின் க்ஷயத்தினால் தத்துவத்தின் பேதமுணருங்காலத்தில் அத்வைதத்தினை யடைகின்றான்.

एक एव परो ह्यात्मा चित्तभेदादनेकधा ।
एकस्यैव हि नामानि पृथग्भूतान्ययोगिभिः ॥ १२६ ॥
अनामकस्य गीयन्ते भ्रान्तिज्ञानविमोहितैः ।

௧௨-௧௩. ஒரே பரமாத்மா சித்த பேதத்தால் ஆத்மா உவகையாம், பெயரில்லாத ஒன்றற்கேவெவ்வேறு வடிவ நாமங்கள் பிராந்திஞானத்தினுல் மோகிக்கப் பட்ட அயோகிகளால் சொல்லப்படுகின்றன.

यदाभिव्यज्यते ज्ञानं विमलं सर्वतोमुखम् ॥ १२७ ॥
तदात्मीयं परं धर्मं विन्दते शाश्वतं ध्रुवम् ।
अहमेव परो ह्यात्मा पुरुषः कारणं स्मृतः ॥ १२८ ॥

௧௪-௧௫. எப்போது விமலமும் சர்வதோமுகமு மான ஞானம் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றதோ, அப் போது தனது சாசுவதமும் துருவமும் பரமுமான தர்மத்தினை அடைகின்றான்.

अहमेव परं ब्रह्म अहं ज्ञेयमनक्षरम् ।
सर्वे विनाशकाभावान्मत्त एव: पृथग्विधाः ॥ १२९ ॥

௧௬. நானே பரம்பிரஹ்மம், நான் ஞேயம் அக்ஷரம். விநாசஞ் செய்வதின்மையால் எல்லாம் என்னிடத் திருந்தே வெவ்வேறு விதமாயுண்டாயின.

भावाभावविनिर्मुक्त अहमेव शिवोऽव्ययः ।
योगसंन्यस्तकर्मा यो ज्ञानसंछिन्नसंशयः ॥ १३० ॥
निर्विकल्पस्तदा नित्यमात्मानं पर्युपासयेत् ।

௱௭-௱௭௨. பாவா பாவங்களினின்று விடுபட்ட அவ்வியயசிவம்யானென்று யோகத்திறைற்சர்வ கர்மங்களையும் விட்டவனைய் ஞானத்திறைற் சர்வசம்சயங்களையுமொழித்தவனைய் நிர்விகற்பனைப் எப்போதும் நித்தியம் ஆத்மாவினை உபாசிக்கக்கடவன்,

निरस्य वासनाः सर्वा आत्मतृप्तो निरामयः ॥ १३१ ॥
अद्वैतभावनायुक्तः सदात्मानमुपासयेत् ॥

௱௮-௱௮௨. சகல வாசனைகளையுமொழித்து ஆத்மதிருப்தனைப், நிராமயனைய், அத்வைதத்தோடு கூடியவனைப் எப்போதும் ஆத்மாவினை உபாசிக்கக்கடவன்.

अप्राकृतेन नित्येन निर्मलेनाविकारिणा ॥ १३२ ॥
व्यापकेनातिसूक्ष्मेण परेण योगचक्षुषा ।

௱௯-௱௯௨ அப்பிராகிருதமும், நித்தியமும், நிர்மலமும், அவிகாரிடும், வியாபகமும் அதிசூக்ஷ்மமும் பரமுமான யோகதிருஷ்டியினைல்

विशुद्धं शाश्वतं नित्यमप्रमेयमनौपमम् ॥ १३३ ॥
निर्विकल्पमचिन्त्यं च हेतुदृष्टान्तवर्जितम् ।

௱௩௰-௱௩௰௩. விசுத்தமும், சாசுவதமும், நித்தியமும், அப்பிரமேயமும், உவமையற்றதும், நிர்விகற்பமும், அசிந்தியமும், ஏது திருஷ்டாந்தமின்றியதும்,

सुतृप्तं निर्गुणं शान्तं तत्त्वातीतं निरञ्जनम् ॥ १३४ ॥
अविभाव्यमसंदेहं पश्यन्तीशानमात्मनि ।

௱௩௰-௱௩௰௪. நற்றிருப்தியுடையதும், நிர்க்குணமும், சாந்தமும், தத்துவாதீதமும், நிரஞ்சனமும், பாவிக்கப் படாததும், சந்தேகமின்றியதுமான ஈசானனை ஆத்மா வில் காண்கின்றான்.

सर्वगं सर्वदेहस्थं व्यापकं सर्वतोमुखम् ॥ १३५ ॥
निरामयं निराधारमस्मानं पश्यते शिवम् ।

௱௩௰-௱௩௰௫. சர்வகமும், சர்வதேகத்தி[illegible]தும், வியாபகமும், சர்வதோமுகமும், நிராமயமு[illegible]ராதார மும், ஆத்மாவுமான சிவத்தினைக் காண்கின்றான்.

विभिन्नं प्रक्रियामार्गं मन्त्रतन्त्रं परापरम् ॥ १२७ ॥
मूर्तामूर्तं जगत्कृत्स्नं पश्यन्नात्मन्युपस्थितम् ।

௧௨௬-௧௨௭. வேறுபட்ட பிரக்கிரியாமார்க்கத்தினையும், மந்திர தந்திரத்தினையும், பராபரத்தினையும். மூர்த்தாமூர்த்தமான ஜகத்துமுழுவதனையும் ஆத்மாவினிருப்பதாகக் காண்கின்றான்.

सर्वज्ञः सर्वदर्शी च परिपूर्णः सुनिर्मलः ॥ १२८ ॥
विमुक्तः केवलीभूतः सुखमक्षयमाप्नुयात् ॥ १२९ ॥

௧௨௮-௧௨௯. சர்வஞ்ஞனும் எல்லாவற்றையும் காண்பவனும் பரிபூர்ணனும் நல்ல நிர்மலனும் விமுக்தனும் கேவல வடிவனுமாய் அழிவற்ற சுகத்தினை அடைகின்றான்.

மந்திரபுருஷப் பிரகரணம்
முடிந்தது.

श्रीसर्वज्ञानोत्तरं समाप्तम्

இவ்வாறு ஸ்ரீ சர்வஞானோத்தரம்
முடிந்தது.

—

தஞ்சாவூர் பிரம்ம நிஷ்ட பண்டித
ஸ்ரீமான் வே. குப்புஸ்வாமி ராஜு
என்னும் பூர்வாசிரம நாமம் பூண்ட
ஸ்ரீ பிரமாநந்த ஸ்வாமிகளின் வேதாந்த நூல்கள்.

1.	பஞ்சதசப்பிரகரணம் 2 வாலியம்	9- 0-0
2.	ஸ்ரீ விருத்திப் பிரபாகரம்	5- 0 0
3.	ஸ்ரீ விசாரசாகரம்	3- 4-0
4.	ஸ்ரீ விசாரசந்திரோதயம்	1- 8-0
5.	ஸ்ரீ பாலபோதகம்	1- 8-0
6.	,, விருத்தி ரத்நாவலி	0-12-0
7.	நாஞ்ஜீவவாதக்கட்டளை குறிப்புரை	0- 4-0
8.	ஷை (செய்யுள்)	0- 3-0
9.	விவேகசிந்தாமணி	0- 6-0
10.	ஸ்ரீ சங்கரநீலகண்டாசார்யசம்வாதம்	0- 6-0
11.	ஹடயோகப் பிரதீபிகை	2- 0-0
12.	ஸ்ரீ சிவயோகப் பிரதீபிகை	0-10-0
13.	அட்டாங்கயோக சூத்திரம்	0 10-0
14.	நாரதபக்தி சூத்திரம்	1- 4-0
15.	பாணினி வியாகரணம் சூத்திரம் [1-ம் பாகம்	3- 0-0
16.	அப்ரோக்ஷாநுபூதி	0- 8-0
17.	ஆத்மபோதமும் தத்துவபோதமும்	0- 8-0
18.	ஸ்ரீ பஞ்சீகரணமுதலியன [27 புத்தகங்கள்	1- 0-0
19.	ஸ்ரீ குருபுஜங்க ஸ்தோத்திரம்	0- 4-0
20.	பிரச்னோத்தர ரத்னமாலை	0- 2-0
21.	தருக்ககௌமுதி	0-10-0

22. சிவஞானபோதம் 1- 8-0
23. ஞானவாசிட்ட வசனம் 1-ம் பாகம் 1- 4-0
24. கைவல்யோபநிடதம், அமிர்தபிந் துபநிடதம், சுசரகசியோபநிடதம் கந்தோப நிடதம் (செய்யுள்) } 0- 5-0
25. தத்துவமஸியகாவாக்கியவுபதேசம் 0- 3-0
26. சுருதி ஷட்லிங்க சங்கிரகம் 0- 8-0
27. ஸ்ரீ நந்திகேஸ்வர காசிகை 0- 4-0
28. உத்திரகீதை 0- 6-0
29. ஸ்ரீ ராமகீதை 0- 6-0
30. ஸ்ரீ கணேச கீதை 2- 0-0
31. தாரகதாராவலி 0- 2-0
32. ஞானபோத லகுடீகை 0- 1-0
33. சர்வஞானோத்தரம் 0- 4-0
34. குருகீதை 1- 0-0
35. ஷீகீதை 0-12-0
36. ஸ்ரீ பகவத்கீதை கர்மகீதை, சப்த ஸ்லோகிகீதை கித்தான் பயிண்டு } 1- 4-0
37. ரசாரத் தாலாட்டு 0- 6-0
38. பஞ்சாக்ஷரவிளக்கம், ஸ்ரீராம திரார்த்தம், ஸ்ரீகணேசஷோ நாமஸ்தவம் } 0- 4-0
39. வைஷ்ணவ அஷ்டாக்ஷர மந்திரார்த்த சங்கிரகம் } 0- 2-0
40. ஜகத்குரு ஆதி சங்கரர்சாரியர் சரித்திரம் (செய்யுள்) } 0- 3-0
